

N Nr. 16

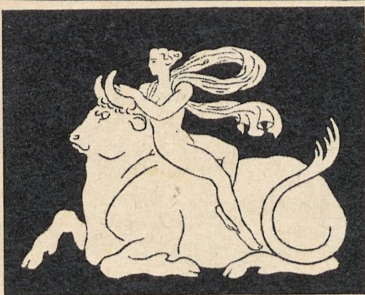
2. AUGUSTNUMMER 1943

Belgia 3.—fr. / Bohmen-Mähren 1.—kr. / Bulgaria 8 lewa / Danmark 50 øre / Finland 4.50 mk. / Frankrike 5 fr. / Hellas 150 drs. / Italia 3 lire / Kroatia 10 kuna / Nederland 25 cents / Norge 50 øre / Portugal 2.—esc. / Romania 25 lei / Serbia 10 dinar / Sveitige 55 øre / Sveits 50 rappen / Spania 3 ks. / Spantia 1.50 pts / Tyrkia 20 kurus / Ungarn 40 fillér / Sørsstermark, Ostland 40 Pfg

Signal

En
franskmann 1943
Kaptein Dupnis, deltaker i
krigene 1914-18 og 1939-40,
tilhører LVF, deltok i kampen
i Tunis, — innehaver av Croix
de guerre légionnaire med
palmer, og EK, — offiser
i øreslegionen

2. AUGUSTNUMMER
NUMMER 16/1943

SIGNAL

BRINGER:

Krigen som verdenskamp

	Side
For sitt heimland. Østens frivillige, av Giselher Wirsing	3
Det bulgarske bidrag. Bandebekjempelse	9
Hjelpekrysseren „Orion“. 112000 sjømil	11
Hva går det for seg ved stilling 3? Bolsjevikiske stillinger sett gjennom fjernkameraet	14
Den edle kunst å omgås kanoner. I en artilleriskole	19

Det nye verdensbilde — Europas framtid

Forum. Journalistkongressen i Wien	25
--	----

Hvordan vi lever

Den kvinnelige dyrtæge. Et sjeldent yrke	32
Til en ny film. Grusomt forspill	33
Fra næringslivet. Åtte avismeldinger og hva som skjuler seg bak dem	36

COPYRIGHT 1943 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

TIL SLAGET PÅ DE SYV HAV DEN ENGELSK- AMERIKANSKE SKIPSFARTS TAPSKONTO

Perseidde skip i brit.

Overført fra nummer 14:	31695200
a konto tysk krigsmarine	149000
a konto Italia	114000
a konto Japan (libel)	85000
<hr/>	
Satt siden krigen begynte: 32043200	

Bose blant indere

Den tidligere president for den allindiske nasjonalkongress, Subhas Chandra Bose, som i 1941 kom til Tyskland, oppholder seg no blant indere. „Signal“ forteller fra samtaler med Bose før hans store reise fra Europa til Japan

Da vi for noen måneder siden for siste gang avla Subhas Chandra Bose et besøk i det huset han bodde i under sitt opphold i Tyskland, førte han oss til et stort kart hvor India trådte fram som midtpunkt i det europeisk-asiatiske dobbeltkontinent. Han talte livfullt om sitt lands framtid og de forhåpninger som han no, etterat han hadde utført sin misjon i Tyskland og Italia, knyttet til sin reise til Tokio. På den tid hadde amerikanerne allerede gjort de første forsøk på også i India å trenge tilbake den britiske innflytelse og nesten ubemerket å bemektige seg visse nøkkelstillinger, framfor alt ved å benytte seg av sine økonomiske maktmidler. Bose, som daglig holdt seg underrettet om verdensutviklingen på det nøyeste, talte med ironi om disse nye amerikanske tendenser.

Da han i januar 1941 unnslopp det britiske-indiske politi, som allerede så ofte hadde kastet ham i fengsel, hadde noen indiske ledere rådet ham til å reise til De forente stater. Bose hadde imidlertid allerede dengang klart forstått at han derfra aldri vilde kunne vente noen alvorlig hjelp. I det øyeblikk han gjorde seg klar til å reise til Det fjerne østen, var hans bedømmelse dengang av verdenssituasjonen blitt bekreftet i fullt omfang. Allerede da han i 1938-39 innehadde det høyeste embete i India — som president for den allindiske kongress — kom Bose til den slutning at en politikk med kompromiss og passiv motstand, som Gandhi hadde ført gjennom to decennier, no vanskelig kunde fortsette lenger med hell. Han bestemte seg for den aktive kamp. Det er det program han har utviklet først i Berlin og Roma, og no i Tokio.

Med Subhas Chandra Boses oppreden er det brennende indiske spørsmål trådt inn i en ny fase. Gandhi selv har ofte med henblikk på sitt livsarbeid sagt at han har ansett det som sin oppgave å være sitt folks store lærer og oppdrager. Det mål Gandhi hadde satt seg, kunde til å begynne med ikke være annet enn dannelsen av et bredest mulig lag, som formådde å vekke det indiske folk politisk og å føre dets frihetskamp. Bose mener at denne oppgave no vesentlig er utført og at India ikke lenger må bli hengende ved den, dersom det ikke skal bli et viljeløst utbyttingsobjekt gjennom nye uoverskuelige årtier. Det kan være at Boses overbevisning har formet seg så meget klarere, fordi han etter sitt fangenskap fra oktober 1924 til mai 1927 var den indiske leder som

sozialt problem. Både som president for den allindiske fagorganisasjonskongress (i 1929) og seinere som overborgermester i Kalkutta så Bose de indiske massers elendighet — hvilken der ikke kunde endres noe ved med den britiske forvaltningsmetode — som den avgjørende politiske kjensgjerning som Indias nye førerlags befrielseskamp må innstille seg på, likesom den på den annen side er den engelske herrevelde-metodes viktigste kampmiddel. I egenskap av kongresspresident i krigsutbruddsåret måtte Bose erkjenne at de våpen den indiske frihetsbevegelse hittil hadde kjempet med, etterhvert var blitt sløve. Dengang grunnet han med „framskritt-blokken“ sitt eget parti.

Bose forsikret oss imidlertid ofte i den tid han oppholdt seg i Tyskland at denne partidannelse ikke var rettet mot Gandhi. Gandhi er for enhver indisk fører, for så vidt som han representerer den almene store indiske idé, hevet over den daglige meningsstrid og taktikk. Men Bose mener at ethvert medlem av den indiske frihetsbevegelse, som ifølge oppdragelse og opprinnelse enno står på det britiske herredømmes grunn, no ikke vil kunne yte noe betydningsfullt mer for sitt folk. Den naturlige verdighet med hvilken han holder fram sine meninger, kan ikke unnlate å gjøre inntrykk på dem som møter Bose og har lært å kjenne hans oppfatning om Indias framtid og den framtidige ordning av verden. Etter å ha vært mottatt av Hitler og Mussolini og etter sine samtaler med Ribbentrop, har no Bose hatt konferanser med general Tojo og de andre ledende japanske personligheter i Tokio om gjennomførelsen av sitt program og tilpasningen til de japanske planer.

Dette hender etter avslutningen av den annen fase i kampen om Burma, som har ført den japanske armé helt fram til grensen av Britisk-India. Bose treffer i Øst-Asia på millioner av utenlandsindere, som allerede befinner seg i det japanske overhøyhetsområde. De har med begeistring stilt seg under dets ledelse. Det dreier seg altså ved det, som Bose no utvikler som sitt program, ikke om teoretiske bekjentgjørelser, men om meget konkrete og viktige spørsmål, som alt snart kan berøre hans heimland — provinsen Bengalen med hovedstaden Kalkutta. Da vi tok avskjed med Bose, sa han: „Jeg håper vi vil kunne forsette vår samtale engang i Kalkutta eller Bombay. Da vil De ikke behøve å banke på fengselsporten, når De besøker meg.“

G. W.

For fedrelandet

Frivillige i den russiske befrielsesarmé avlegger faneeden. Deres selvalgte feltmerke viser som symbol på krigerliv kosakkluen, den korslagte sabel og nagaikaen med hesteskoen. På de følgende sider begynner „Signal“ sin første store beretning om tilblivelseshistorien og bakgrunnene for de landsegne forband, som kjemper i øst

De frivillige fra øst

Siden den første krigsvinter i øst, er der overalt blitt dannet stedegne forband. De er i mellomtiden blitt en faktor i den tyske forsvarsmakts og dens forbundsfellers kamp i øst. Deres betydning, deres hensikt og mål er ofte blitt utlagt som en merkelig tysk hemmelighet. „Signal“ taler åpent om hvilke forband det gjelder, hvorfor de kjemper og hva de kjemper om.

Under de harde kampene på midt-avsnittet på østfronten vinteren 1941-42 ble oberstløytnant H's bataljon avskåret og innesluttet av en sovjetdivisjon. Den tyske bataljon hadde ikke engang sin fulle styrke. Den holdt stand mot en overmakt på nærmere tre divisjoner fra januar 1942 til april 1942 i sin pinnsvinstilling ved den vesle elva Ugra, inntil den endelig ble unnsett. Blant mange forbausende ting som fant sted denne første vinteren i øst, var dette en av de mest forbausende. Foruten medikamenter og konserver, ble der dengang i utkanten av den vesle landsbyen fra et tysk fly også kastet ned en liten eske med det ridderkors der Führer i mellomtiden hadde tildelt oberstløytnant H.

Hans russere

Noen måneder seinere oppholdt jeg meg i denne utmerkede offisers bataljonskvarter. Det var blitt sommer. Vi satt på råttomrede benker foran blokkhuset. Oberstløytnanten fortalte om de fryktelige vintermånedene. En russisk pike brakte snart en kanne med dampende kaffe. „Se på Marusja“, sa oberstløytnant H. „Hun fulgte sammen med noen andre fra hennes landsby etter vår bataljonsstab hit. Hennes bror hører til russerkompaniet som vi har satt opp her ved staben. Hun sier at selvom vi sendte henne bort, vilde hun allikevel komme etter oss. Hun vil følge med staben så lenge vi er i Russland.“

Jeg var naturligvis forundret over en slik hengivenhet, så meget mer som oberstløytnanten like før hadde fortalt at de i de månedene de var innesluttet i de tre landsbyer, som bataljonen til slutt enno holdt, hadde hatt knapt med mat.

„De må ikke undre Dem“, sa oberstløytnant H. „Alle disse russere har i virkeligheten en viss andel i at bataljonens motstand mot den veldige overmakt i en tilsynelatende håpløs situasjon allikevel ga et godt resultat till slutt.“ Det viste seg at de tallrike fan-

ger, som bataljonen i de måneder den var omringet kunde bringe inn i sin pinnsvinstilling, til å begynne med beredte bataljonskommandanten store bekymringer, fordi de jo også skulde ha mat, slett ikke var noen belastning, men tvert imot viste seg å være en stor hjelp. Dels hadde de frivillig kjempet med i bataljonens uttynnede rekker, dels hadde de ytet andre betydelige og nesten uunnværlige tjenester.

Da oberstløytnant H. var kommet ut av sin vanskelige situasjon, hadde han sørget for at „hans“ russere ikke ble transportert til en eller annen stor fangeleir. De ble hos troppene til ordens- og beskyttelsestjeneste. På den tid da jeg besøkte oberstløytnant H., var de blitt til et selvstendig russekompani under ledelse av en tysk premierløytnant og en kosakkløytnant. Den som i år oppholder seg ved østfronten, vil overalt framme ved selve fronten, så vel som i hærrområdene bak den, støte på tallrike liknende stedegne forband. Etter den harde vinter 1941-42 ble de til i forskjellige variasjoner alt etter frontenhetenes øyeblikkelige behov. Mange av disse avdelinger var til å begynne med mer arbeidskompanier. Men snart opptrådte også mange bevæpnet ved siden av de tyske soldater og kjempet mot bolsjevikene. Vi har seinere på østfrontens søravsnitt sett innkvartering av et kosakkregiment som så forbausende det enn kan høres, plutselig syntes å fortsette tradisjonen til de tidligere kosakkregimentet igjen, skjønt der ikke var en eneste offiser fra tsartiden. Andre steder så vi ukrainske kompanier så vel som tartarer og usbeker og, som hos oberstløytnant H., hviterutenere.

Frivillige

I den første tid bar disse frivillige de forskjellige kjennetegn til de divisjoner og korps hvor de var satt opp. Seinere er der blitt innført landsmannsmerker for de frivillige fra øst. Der

„Fatisj, hvor er din bror?“

Führer har tildelt dem forskjellige taperhetsutmerkelse. De stedegne avdelinger får no en enhetlig organisasjonsmessig form. Offiserer blant de frivillige ervervet seg, alt etter dyktighet og tapperhet overfor fienden, også ledende stillinger i disse tropper. To år etter østfelttogets begynnelse er man no kommet så langt at et stadig større antall slike frivillige fra østområdene trer i militære formasjoner over til tyskernes og deres forbundsfellers side. Østfolkenes aktive kamp mot bolsjevismen er begynt. Det er ikke å undres over at disse østavdelinger til å begynne med har vært vitne til deres tilblivelse under de omveltende begivenheter som har funnet sted i øst i disse to år, kan kanskje bedømme hvor naturlig i bunn og grunn formeringen av disse øst-

avdelinger er. De er intet annet enn resultatet av den store revolusjon som i virkeligheten disse to krigsår har betydd for hele østrommet. Et av de sterkeste inntrykk man i dag får i øst er nemlig dette: krigen har der blant befolkningen, og framfor alt blant fangene framkalt en fremadskridende omveltning og omvurdering. Denne omveltning er ganske visst en foreteelse som til å begynne med gjør seg langsomt gjeldende utad til. Det hører til de østlige forholds natur, at ikke noe skjer overilt. Der hersker det andre mål for tiden, andre begreper, en annen målestokk også for menneskene. Resultatet er iallfall klart: russere, ukrainere, kosakker, kaukasiere, turkestanere, tartarer og andre kjemper frivillig mot sovjetarméene. Vilde det vært mulig å tvinge dem til dette? Aldeles ikke! For ethvert våpen man

Signal's korrespondent kom til en tartarlandsby, nettopp da, n av førerne for denne stammen etter gammel sedvane kalte il hellig kamp mot fedrenes, brødrenes og svogrenes mordere.

Deltakernes ansikt er fylt av øyeblikkets alvor. Giselher Wir-sing gir i sin beretning her enno noen enkeltheter til denne scene, som kaster lys over årsakene til frivilligbevegelsen

vilde gi i hendene på et slikt forband, som for eksempel var blitt tvunget til tjeneste, kunde bare så altfor hurtig vende seg mot de tyske soldater og deres forbundsfeller. Et forsøk altså på å utlegge de frivillige østforband for eksempel som en tvangsinnretning er neppe heller blitt gjort av Tysklands motstandere. Det ligger altfor nær at dette vilde være i strid med de primitiveste militære sikkerhetsforholdsregler. Hvorfor kjempet altså oberstløytnant H's fanger frivillig sammen med ham allerede vinteren 1941-42? Hvorfor vokser fra dag til dag tallet på overløpere på østfronten og som helt av seg selv melder seg til tjeneste i de stedegne avdelinger straks de er kommet over til de tyske rekker? Kort og godt, hvorfor vender disse frivillige fra øst seg mot Stalins arméer?

Hvorfor?

Vårt svar er like så kort som treffende: fordi de elsker heimen sin. Fordi de er bestemt på etter 25 år, under hvilke de er blitt berøvd alle rettigheter og holdt nede i slaveri, å gå inn for sin framtid, for sine barn og sitt folk. Dette er den nakne sannhet. Den er ingen hemmelighet. Den er heller ikke forbausende for noen som med egne øyne har sett menneskenes lidelse i øst. Det hadde snarere vært forbausende dersom der ikke hadde dannet seg slike frivilligforband. Dette taler riktignok meget sterkt mot én ting, nemlig det patriotiske dekke som Stalin i noen tid, etterat det går ham dårlig, har forsøkt å trekke over bolsjevismen. Var alle sovjetsoldatene virkelig overbevist om at det er Stalin som forsvarer heimen deres, da kunde der i øst riktignok ikke eksistere noen

stedegne avdelinger som i dag allerede teller mange tusener. Mennesket i øst reagerer nøyaktig overfor alle nyanser. Framfor alt vet bonden, denne så foraktede musik i sovjetsystemet, hvor der vokser fram en bedre framtid for ham. For den vil han kjempe.

På bildet ovenfor har vår reporter fotografert en tartar som nettopp taler til sine landsmenn om meningen med en nylig oppsatt tartaravdeling. Hans lille tale kulminerer i det fryktelige spørsmål: „Fatisj, hvor er bror din?”

Fatisj hører spørsmålet og blir bleik. Han vet at broren, som hadde et lite gårdsbruk på Krim, ble deportert til Øst-Sibir, at han der har oppholdt seg fem lange år i kulde og frost og utført tvangsarbeid i urskogene og at der til slutt ikke kom noe brev fra ham mer. Inntil Fatisj seinere gjen-nom en annen tvangsarbeider fikk viss-

het om at broren hans var omkommet. Og Fatisj vet at det ikke gikk an nerledes med svogeren hans. Svogeren hans hadde engang en fiskerbåt ved Svartehavet, han hadde arvet den etter far sin. I 1930 kom der en kommisjon, den beslagla båten og meddelte Fatisj's svoger at han no var medlem av fiskerikollektivet og hadde å tjene sin lønn på et fiskerfartøy. Siden da led Fatisj's søster nød. Svogeren hans, som tidligere kjørte de gode Krimgrønnsakene til Novorossisk og solgte dem der og lastet båten sin med varer fra denne svartehavshavnen, fikk som arbeider i fiskerikollektivet ikke engang det nødvendige til å oppholde livet for seg og sine fem barn. En dag ble det sagt ham at han no var forflyttet til fiskerflåten i Øst-Sibir. Allerede neste morgen måtte han starte den uendelige reise til

Russerfront mot sovjetismen

Et nyoppstilt forband av russiske frivillige har avsluttet sin utdanning. Uniformene passer, og våpnene er de blitt fortrolig med. No har de stilt opp til en siste inspeksjon før edsavleggelsen

Velprøvd: Russisk frivillig med den tyske stormmedalje for tre angrep med blanke våpen

En russisk frivillig, som allerede bærer den tyske infanteri-stormmedalje på brystet og i knappullet bandene til den tyske østmedalje og østfolkernes tapperhetsmedalje

Få minutter etter tildelingen: en russisk frivillig lar seg beundre med den av der Führer stiftede tapperhetsmedalje for østfolkene i grønt band med bronsestjerne

Han ble såret: på samme måte som de tyske soldater får også de russiske frivillige alt etter hvor ofte og hvor hardt de er blitt såret den tyske sårede-medalje i svart, sølv eller gull

halvøya Kamsjatka. Kone og barn ble tilbake. Fatisj's søster hørte aldri mer fra sin mann. Også dette tenker Fatisj på når der spørres etter hans bror, og han tenker sluttelig på sin egen skjebne. Han ser seg selv på den mongolske steppe, som han var blitt sendt til en dag da man hadde meddelt krintartarene at et stort antall av dem måtte begi seg til det indre Asia i utkanten av ørkenen Gobi for der å bygge opp et kollektiv, som skulde tjene til den røde armés krigsforberedelser mot Japan og Mandsjukuo. Dette var i 1934. Fatisj ser enno engang det elendighetens tog som en oktobermorgen dengang brøt opp fra Krim og som i flere uker måtte gjøre opphold først på ukrainske, derpå på sibiriske baner, nesten uten forpleining, stadig bevoktet av GPU-soldater. Han ser hvorledes de så kom til Øst-Sibir, hvor kommissæren meddelte dem at allerede til høsten skulde det første høstutbytte bringes i hus fra den ville steppen som vintervinden blåste bort over. Fatisj minnes hvorledes de så under de frykteligste savn i årevis hadde oppholdt seg i et strøk hvor der ikke eksisterer skog og hvor de hadde måttet bo i jordhuler. Dengang trodde Fatisj at han aldri vilde komme til å se heimen igjen. Forlatt og tusener av kilometer borte fra kone og barn, var der av den tidligere bonde Fatisj blitt en elendig stakkar. Til slutt kom krigen og innkallelisen. Etter omringningslaget ved Uman, da hans divisjon ble sprengt i tusener små flokker, fikk han høve til å vende tilbake til sine fedres land som kort tid etter ble besatt av de tyske tropper. Vil Fatisj nøle et eneste øyeblikk, no da han er blitt minnet om alt dette, no da gjengjeldsens time endelig er kommet, med å ile til den fane under hvilken der er lovet ham en annen og lykkeligere framtid?

... og for hva?

Enhver tysk offiser, som har til oppgave å forhøre fanger og overløpere, har sett hundrer, ja ofte tusener av liknende skjebner dra forbi seg. Disse tyske offiserer har av disse utallige utsagn til slutt fått et bilde av sovjetmenneskets gjennomsnittsskjebne som en fremmed iaktaker av Sovjetunionen aldri har kunnet danne seg tidligere. De har måttet erkjenne hvorledes det enkelte individ i sovjetriket ble slynget viljeløst hit og dit som et atom og hvor det ikke ble den minste rest tilbake for det av dets personlige eller private område. Disse tyske offiserer har især forstått at det hørte til bolsjevismens prinsipper så vidt mulig å gjøre menneskene rotløse og å sette dem inn som arbeidsslaver ett eller annet sted langt borte fra deres opprinnelige heim. Den enkelte ble gjort ufarlig allerede derved at han, revet ut av den opprinnelige samhörig-

Tett innpå fienden. I dag kjemper landsegne forband i alle avsnitt på østfronten. De er delvis også satt inn for bekjempelse av partisanene, og her hevder de behendige og hurtige kosakksvermer til hest seg utmerke

Hva de kjemper for.

På samme måte som tyskerne har lært sovjetstaten å kjenne, har russerne igjen lært tyskerne å kjenne, de har sett, hvordan de kan få igjen alt det som den simple menneskerett har krav på: hus og gård, en sikret familie, fortjeneste, frihet og den kjære, stammevante tradisjon. Og mens livsgleden

tross krigens harde betingelser igjen begynner å blomstre og mangen gang gir seg utslag i folkefester (bildet nedenunder), glemmer ikke de forsvarsdyktige menn nødvendigheten av å erverve seg den nye frihets gave ved egen handling: de melder seg til de landsegne forband. Den frivilliges avskjed (bildet ovenfor), er atter og atter en stor opplevelse for hele den kommunen han stammer fra

het med sin bygd, sin familie og sine bekjente, ble feid ut til ett eller annet sted i det uendelige rom, hvor han ikke kjente noen og som følge herav heller ikke kunde få noen felles start til motstand. Dette var og er ett av de viktigste prinsipper som sovjetveldet ble bygd på. Men dette har også skapt det brennende hat som millioner av folk i øst nærer til bolsjevikene.

De tyske offiserer, som no i to år har oppholdt seg i øst, har forlenget forstått at kosakkene, ukrainene, turkestanerne, kaukasierne, tartarene og også russerne slett ikke vil være det de måtte være under sovjetveldet. Vilde den russiske bonde virkelig være kollektivarbeider? Han vil være bonde og eie sin jord. Det er hans mål og mening med tilværelsen. Alt annet føler han som ødeleggende for det vesen som er eget for ham.

Slik ser altså bakgrunnen ut for dannelsen av de stedegne forband i øst. Man kan ikke lenger tenke dem ut av bildet av østfronten, slik som millioner av tyske og forbundne soldater daglig opplever det. De hører til det, og vil stadig mer høre til det. For dem i første rekke er denne kamp en virkelig befrielseskamp og dessuten en virkelig revolusjonskrig. De stadig mer hjelpeløse ordrer fra de sovjetrussiske armésjefer mot det voksende overløperi på visse frontavsnitt roper hvilken sprevirkning dannelsen av de stedegne forband har hatt i sovjetarméene. For den menige russiske soldat, men også for mange offiserer, som nylig tjente i sovjetarméen, er de beviset på at kampen for utformningen av østrommet og om framtiden som bor i den, samtidig er en kamp hos disse folk selv og som østen må igjennom dersom den skal vinne en ny form.

Begynnelser

Bøndene i de besatte områder i øst er blitt lovet sin egen jord. Et av bøndenes gamle ønsker går hermed i oppfyllelse, i historiens løp var det hittil bare en drøm. Dette var bare ett av skrittene på vegen til en ny ordening, men et særlig viktig skritt. Man kunde våge dette etterat de stedegne forband allerede gjennom år og dag med livet som innsats og ofte med fremragende tapperhet har vist hvilken omveltende karakter krigen i øst har fått for folkene selv. Her byr der seg kanskje de største framtidsperspektiver i det framtidige europeiske rom. Man må bare ha tålmodighet og vente til den sæd er moden som no er sådd. De frivillige fra øst, som i dag allerede står under våpen, er ganske visst bare et varsel om hva der engang kan utvikle seg der når tiden er gunstig. At de eksisterer, at de setter livet inn, at tallet på dem stadig vokser uten at tyskerne behøve å gjøre meget for det, alt dette er tegn på at den tyske forsvarsmakt med sin start i øst er på rett veg. Det er en av de største begivenheter i den europeiske historie, det som her — nesten ubemerket — begynner å utvikle seg.

→
Bulgarias bidrag i kampen for ny ordening. Ut fra faste støttepunkt (se bildet) kjemmer aktive bulgarske divisjoner et bandeområde systematisk og bringer landet fred

→
ny
et)
n-
ed

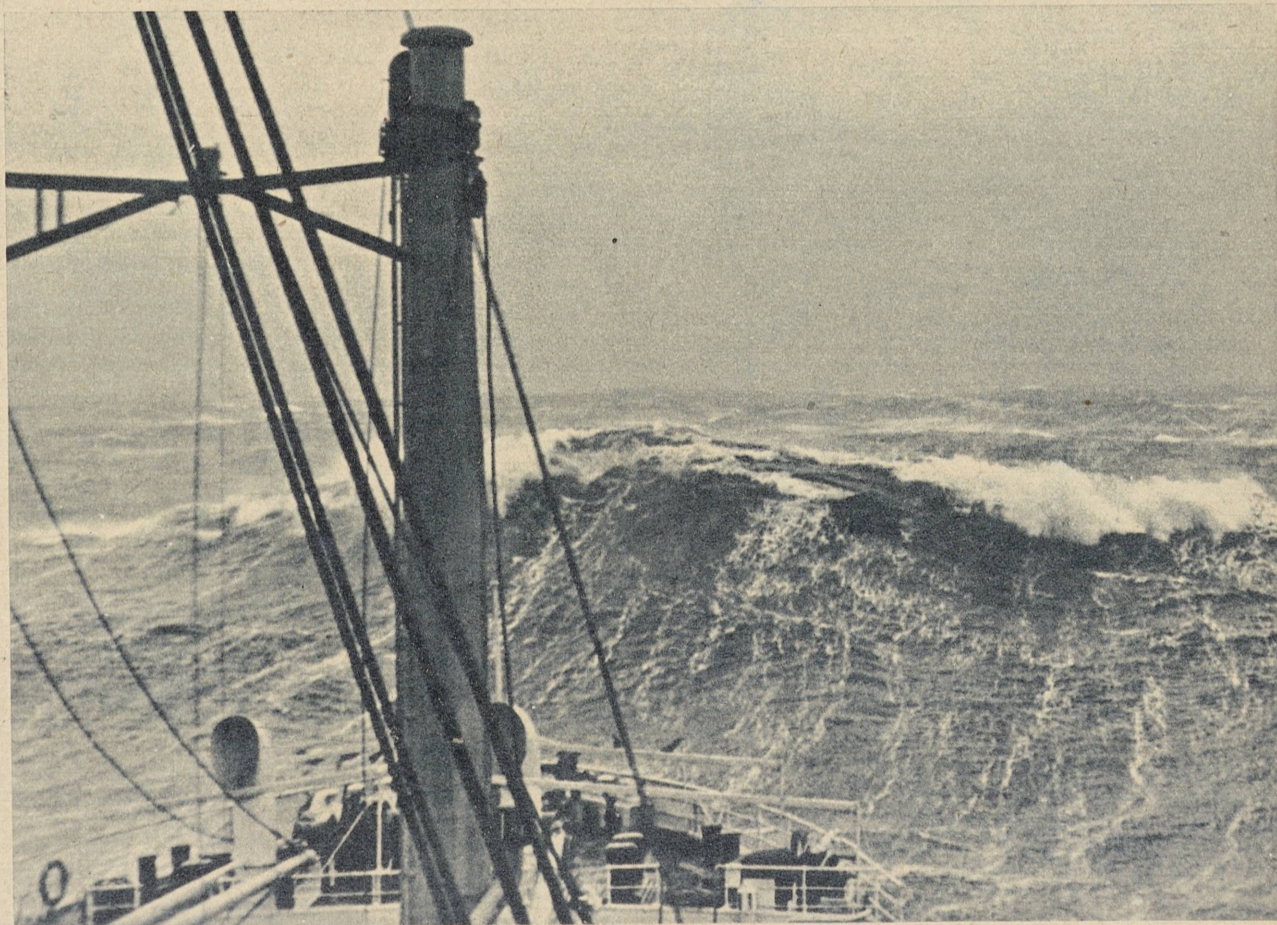

Kommandør Weyher, aktiv sjøoffiser i den tyske krigsmarine, 42 år gammel, var kommandant på den tyske hjelpekrysser „Orion“. Denne hjelpekrysser var et tidligere handelsskip, som var blitt ombygd og bestykket med kanoner og torpedorør. „Orion“ hadde i oppdrag å føre handelskrigen i oversjøiske farvann med streng overholdelse av den internasjonale sjøkrigsrett

112 000 SJØMIL

Etter 510 dagers krigsfart vendte den tyske hjelpekrysser „Orion“ tilbake til hjemlandet. „Signal“ beretter her om denne soldat- og sjømannsmessige prestasjon

←
 „Orion“s operasjonsområde i Sydhavet. I månedsvis ployde den tyske hjelpekrysser „Orion“ de britisk-amerikanske skipsruter i det sørlige Stillehav. Den la miner utenfor de fiendtlige havner, beskjøt med sitt artilleri britiske og australske fosfat- og oljelagrer, ødela havne- og losseanlegg, tilintetgjorde fly og annet krigsmateriell, som sto ferdig til avskipning. Snart her, snart der, men alltid overraskende dukket den hemmelighetsfulle „Nazi-raider“ opp. Dag og natt ettersøktes den av de engelske krigsskip, mens den bekjempet fiendtlig forsyningstrafikk og tvang denne til å gå i konvoi. Dessuten bandt den betydelige britiske sjø- og luftstridskrefter, som var satt inn for å lete etter den. På sine siksakfarter senket „Orion“ bare i dette sjøområde ti britiske eller i britisk tjeneste farenende skip, hvis senkningssteder er merket av på kartet her: 1. Damperen „Helmwood“, 2156 brt. Last: stykkgoods for England. 2. Motorkjøleskipet „Rangitane“, 16 712 brt., med 14 000 t. last (hovedsakelig frosset kjøtt, ost, smør), som var undervegs til England over Panama. 3. Motorskipet „Traster“, 6032 brt. Last: fosfat (Fosfat anvendes til framstilling av ammunisjon). 4. Motorskipet „Triadic“, 6378 brt. Last: fosfat. 5. Damperen „Komata“, 3900 brt. Last: fosfat. 6. Motorskipet „Ringwood“, 7203 brt. Spesialskip for ekstraordinært tungt gods, som lokomotiver og havnefartøy. 7. Damperen „Tropic Sea“, 5781 brt., med 8801 t. australsk hvete for England ombord. 8. Damperen „Triona“, 4413 brt. Last: stykkgoods og levnetsmidler for England. 9. Damperen „Notou“, 2489 brt med 3602 t. kull. 10. Damperen „Turakina“, 9691 brt., med 4000 t. bly, 1500 t. hvete, 700 t. ull, frukt og stykkgoods, (en samlet last på ca 8000 t.) undervegs til England

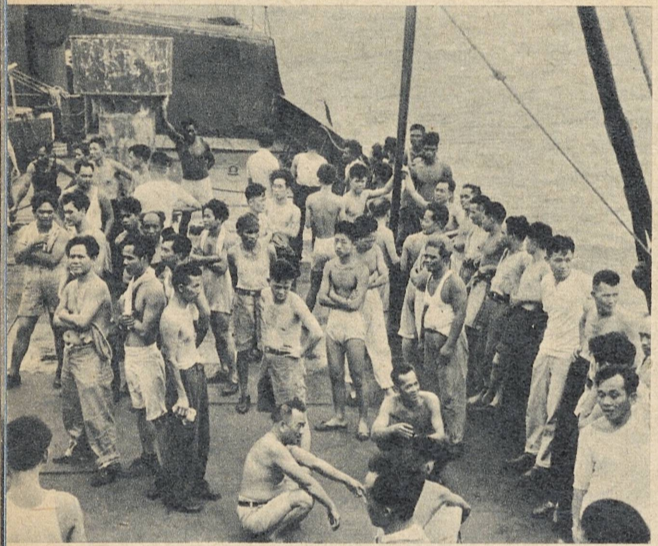
Den første storm. Allerede kort tid etter sin utreise kom „Orion“ ut i en orkanaktig storm, som fikk den farlige last, de mange hundre sjøminner, til å rutsje. Men kommandanten mente: „Den gode Gud holdt sin hånd over oss,“ og etter få timers anstrengende arbeid hadde besetningen overvunnet faren

I Sydhavs-lagunen.
Mens katapultflyet sikrer den mot fiendtlige overraskelser, ligger „Orion“ i den rolige lagunen. En del av besetningen er gått i land for å bringe ferskvann og øyas vitaminrike frukter ombord

Ordensdekorasjonene var blitt glemt. Ali hadde en tenkt på ved utreisen, bare ikke på krigsutmerkelsene. Etter de snarlige oppnådde gode resultater i sjøkrigen, måtte derfor løssmedverket ombord lage „jernkors“ og andre ærestegn

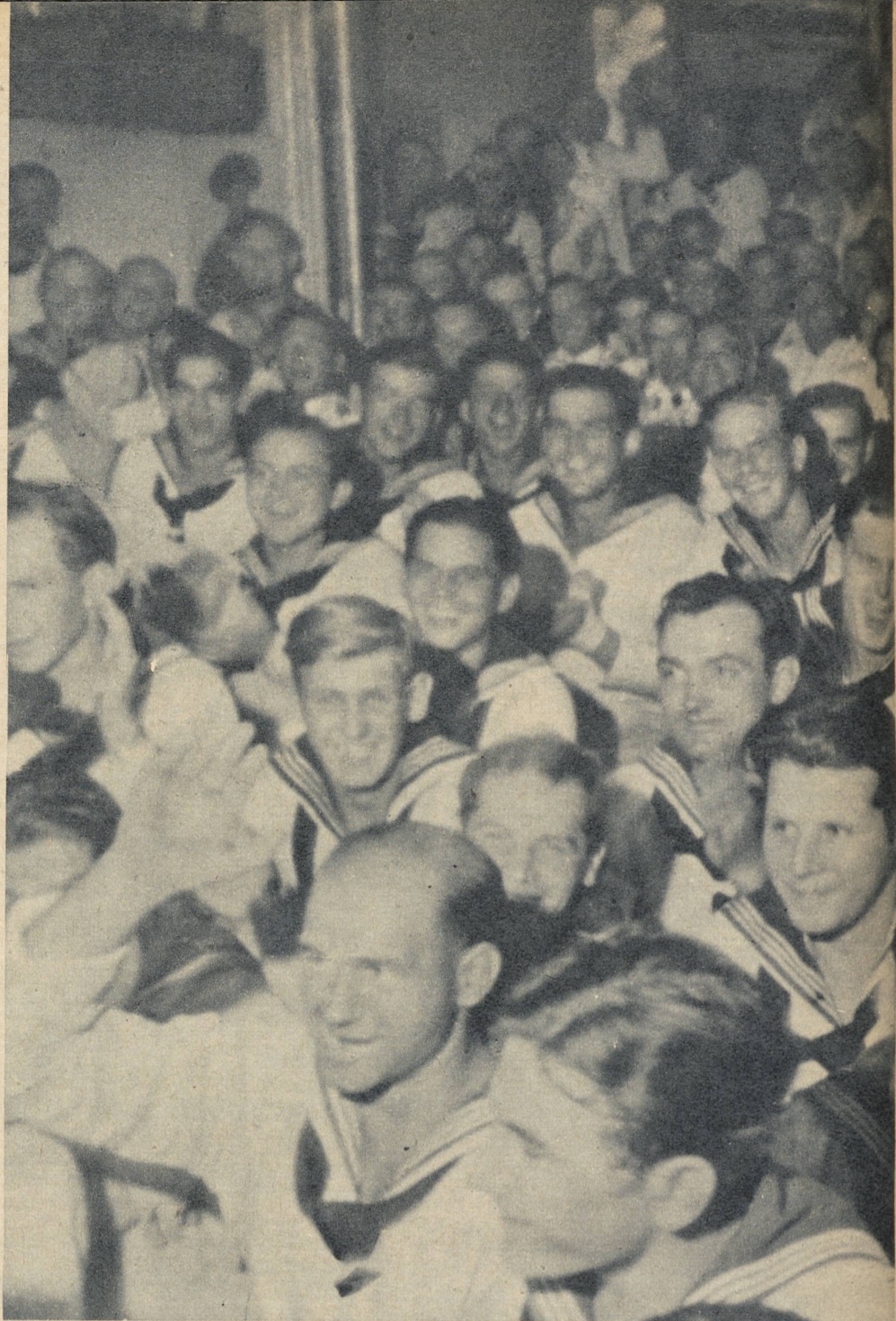
De selte for England.
De tilfangetatte mannskaper fra de senkede skip og passasjerene, som er hentet over fra oppbrakte fiendtlige dampere, ble selvfølgelig anbrakt atskilt — europeere og innfødte, menn og kvinner for seg. Når det ikke var noe fiendtlig skip i sikte, fikk de lov å oppholde seg på dekk

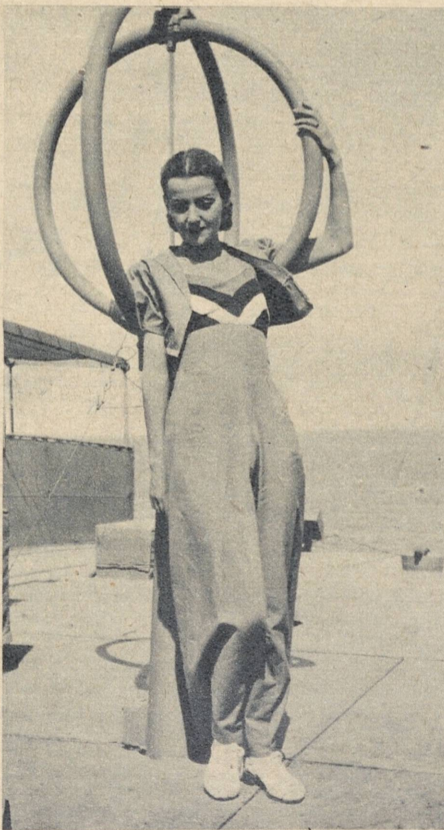
Overraskende gjensyn.
Den tyske kaptein (til høyre på bildet) hadde kommandanten sendt tilbake til heimlandet med en oppbrakt prise. No — etter 8 måneder, er han igjen ombord på et forsyningskip støtt til „Orion“ med brennstoff, levnetsmidler og ny ammunisjon

Satt i land. Kvinner og barn fra de oppbrakte fiendtlige skip ble satt i land på en øy i New Guinea-farvannet. De hadde fått rikelig med levnetsmidler og ferskvann med seg. Etter hva „Orion“ kunde konstatere av oppsnappede radiotelegrafiske meldinger var de alt 24 timer seinere hentet av en engelsk damper, som var blitt underrettet om landsettingen

Kabaretet på mellomdekket

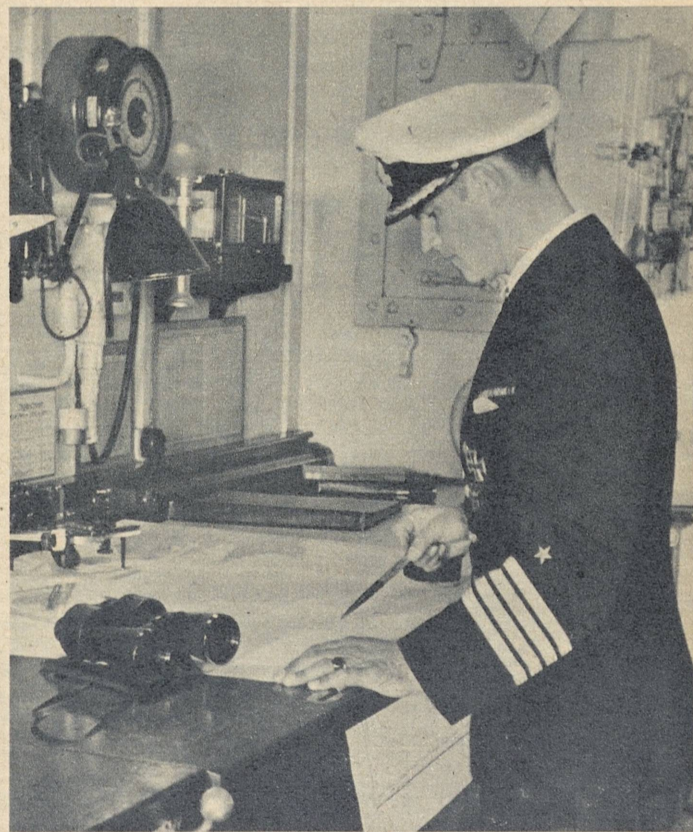
„Til erindring“. Bildet av denne skjønnheten ble tatt foran den senkede „Triaster“s radiotelegrafiske peiler. Filmen ble framkalt på „Orion“, og da den var helt harmløs, fikk hun lov å beholde den. Men ett bilde ga hun besetningen „til erindring“

Stadig ny overmaling. Den tyske hjelpeleysser, som ble så ivrig ettersøkt av fiendtlige krigsskip og fly, måtte hyppig kamoufleres på ny, da dens utseende fort ble kjent. Kløktige hoder fant stadig på nye muligheter

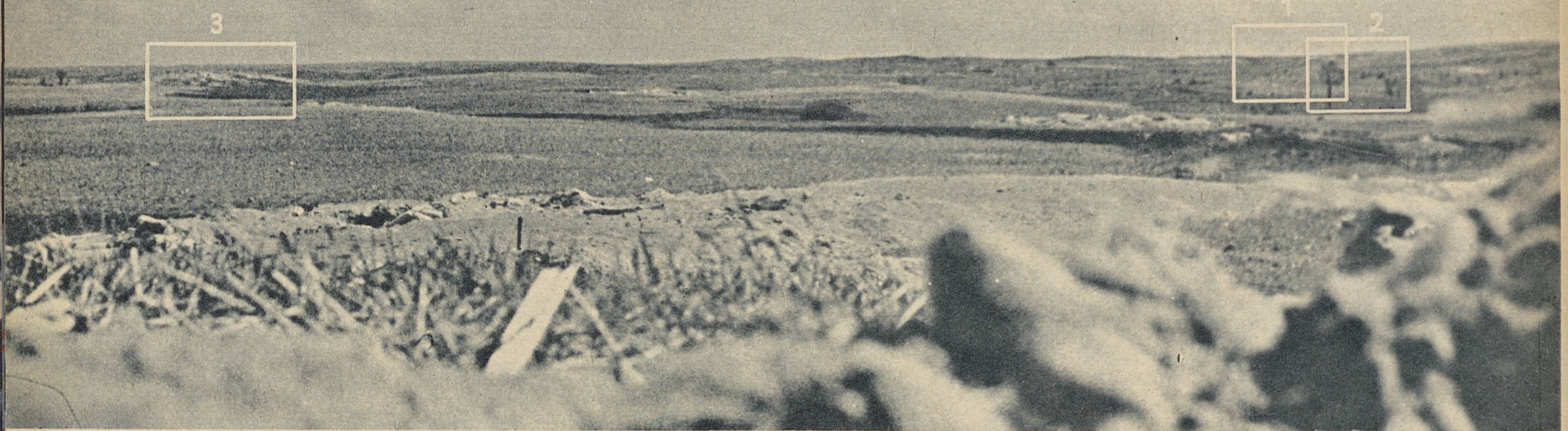

I hele 17 måneder var besetningen ombord arskåret fra omverdenen, bortsett fra de få timer da de hentet friskt drikkevann fra en ensom øy. Nyheter fra heimen fikk de ganske visst daglig gjennom radioen, men post så de ikke. Allikevel kjente ingen av den unge, virkelystne besetning noe til sjelelige spenninger eller belastninger. Hver enkeltts kameratslige holdning ga mismotet overhodet ikke noe innpass. Tvert imot: foruten den obligatoriske ekvatoridåp gas det ofte under dekk også kabaret og teaterforestillinger, som ble ledsaget av rungende lattersalver

← Robinsonade: på en sydhavsøy steker matrosene seg noen får, som de har overtatt fra en engelsk lastebåt

Kurs heimover. Etter 510 reisedager vendte „Orion“ tilbake til heimlandet. Kommandør Weyher ble for sin fremragende prestasjon tildelt jernkorsets ridderkors

Slik ser soldaten i forreste skyttergrav ingenmannsland og de bolsjevikiske stillinger. Helt der framme vokser det sparsomt gress, som er revet opp og forbrent av skudd og kruttøyk. 30 meter videre, bak jordbarrieren, ligger den egne pansergrav. Så kommer den dekningsløse dalsenkning, som oversvømmes og forsumpes av hvert eneste regnskyll og bare gjennomstrefes av stot- og rekognoseringstropper om natten. Lenger bak, på små høyder, i en avstand av 1600, 1700 og 2400 meter ligger fienden. (Ramme 1, 2, 3.) Hva er det som går for seg derover?

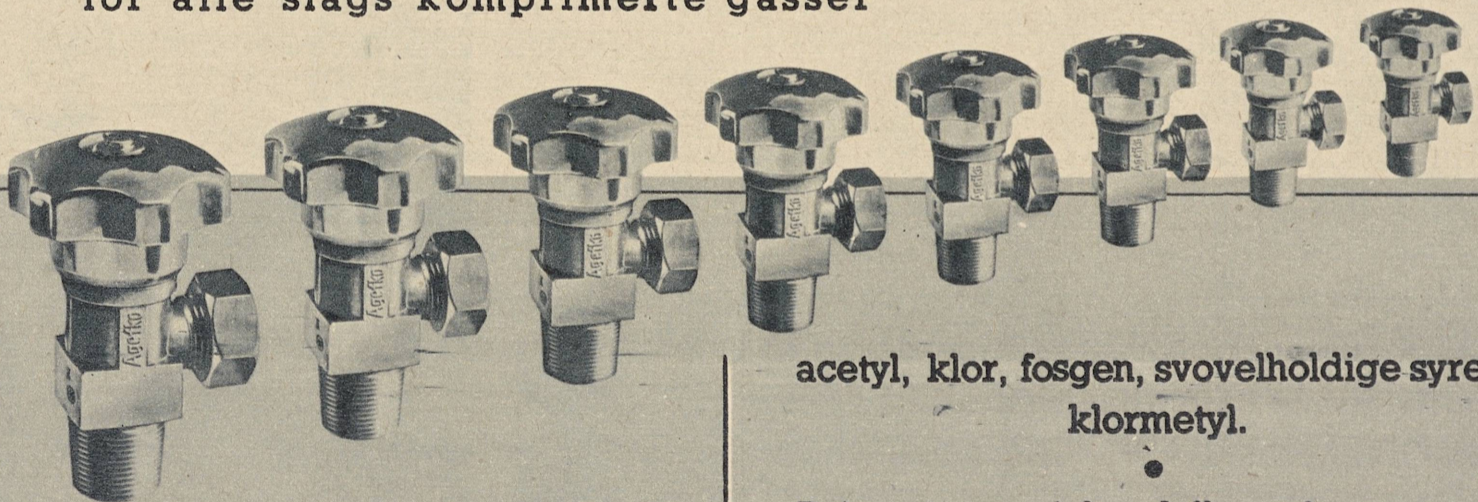
HVA GÅR DET FOR? SEG VED STILLING 3!

Et fjernkamera iakttar bolsjevikiske stillinger

Under stillingskrigen i den første verdenskrig lå motstanderne ofte bare 50 til 100 meter fra hverandre. Denne avstand var stør nok til å være i sikkerhet for håndgranater og nær nok til å unngå ilden fra artilleriet, som ikke beskjøt slike stillinger, fordi det ellers allfor lett vilde true de egne linjer. I det nuværende felttog i øst har de nye våpen, klimaet og jordbeskaffenheten øket avstanden mellom de kjempende. Det vanskeliggjør iaktakelsen av fienden og utforskningen av hans forsterkninger og hensikter. Men fjernkameraets skarpe linser tar over kilometerlange avstander bilder, som det blotte øye ikke ser. „Signal” offentliggjør her en beretning fra østfrontens midtavsnitt, som viser fjernkameraet i arbeid

Stålflasker-Ventiler

Gjennomgangsventiler - Hjørneventiler
for alle slags komprimerte gasser

som kullsyre, surstoff, kvelstoff, edelgasser, pressluft, vannstoff, ammoniak,

acetyl, klor, fosgen, svovelholdige syrer, klormetyl.

Drivgass-spesialmodeller for største ytelser, med kokegass, generatorgass, **Methan, Propan, Butan.**

KOHLensäURE-INDUSTRIE

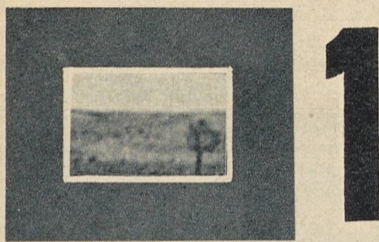
AKTIENGESELLSCHAFT

ABTEILUNG VENTIL-FABRIK · BERLIN W 62

50 års praksis Beste verkstedsarbeid og hensiktsmessigste konstruksjoner garanterer størst mulig sikkerhet og billighet i drift for et hvert formål.

Fjernkameraet iakttar og fotografere fra et granathull de tre punkter i terrenget, som vises på det venstre bildet i rammen, og som ligger flere kilometer borte. Resultatet:

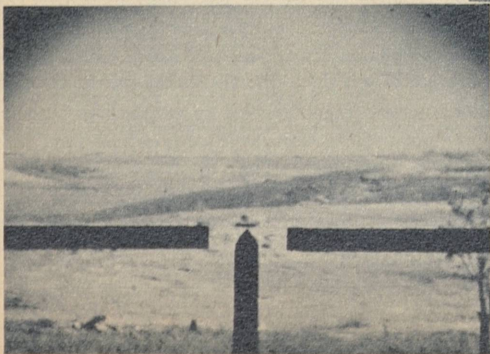
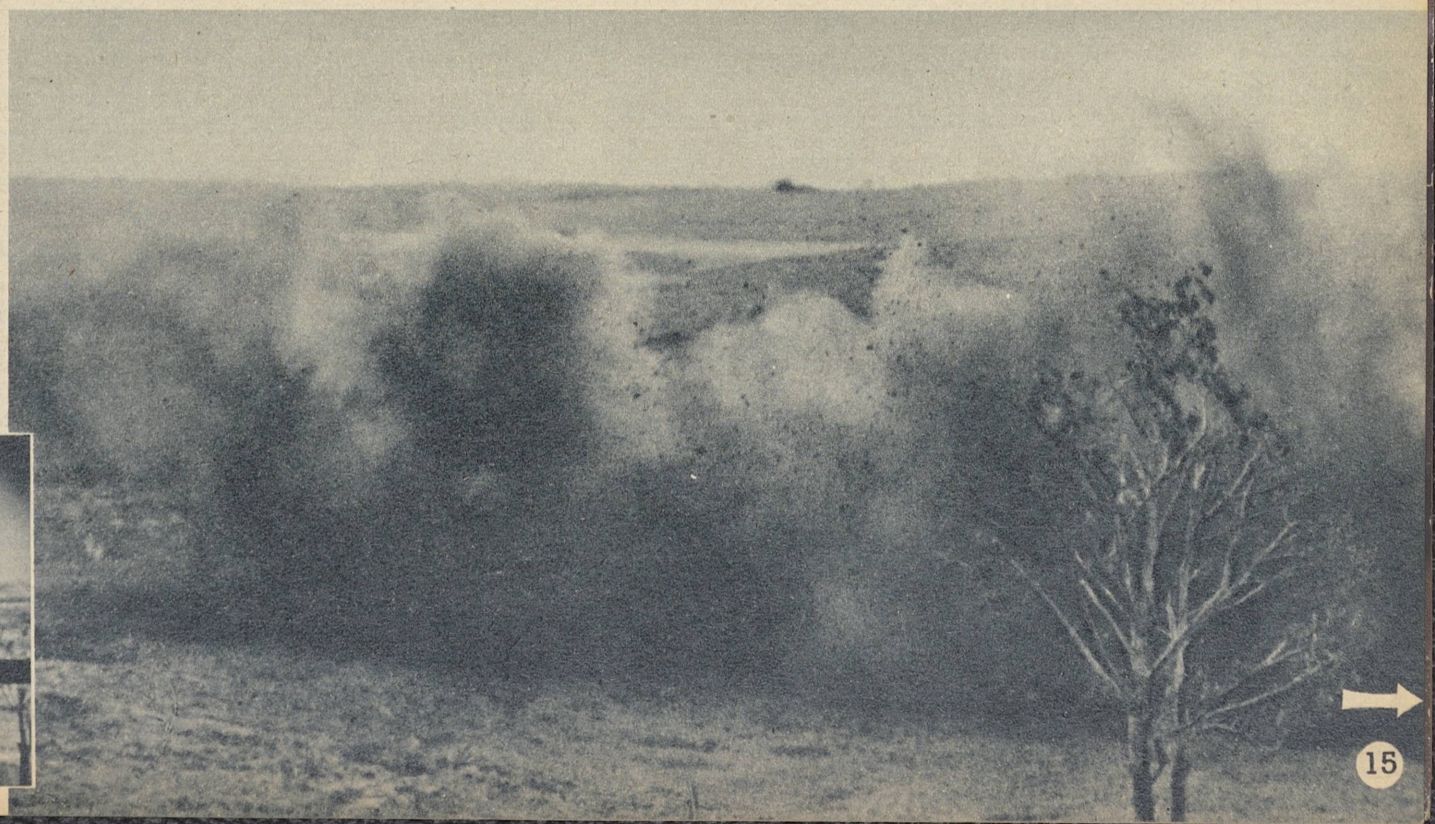
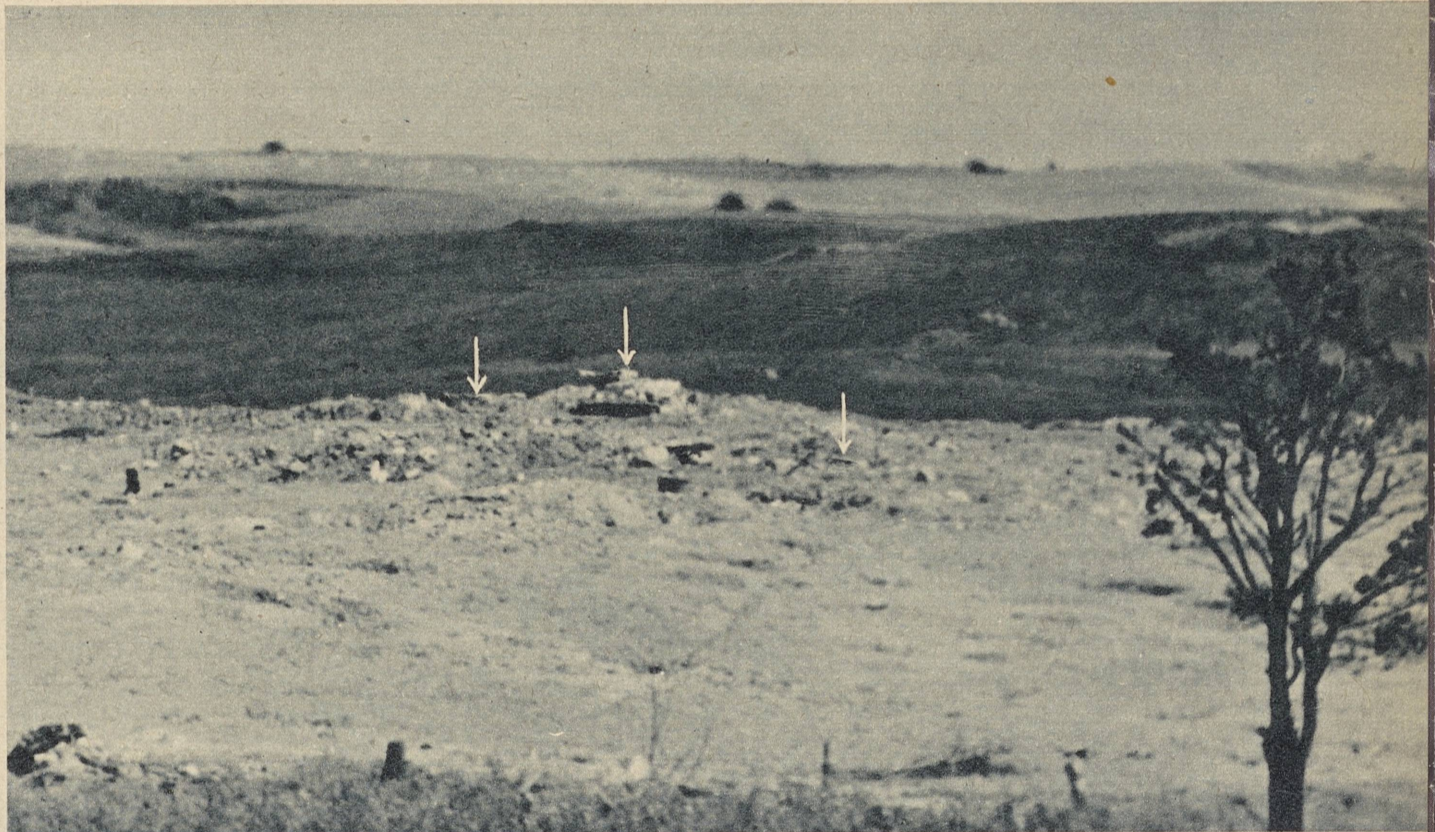

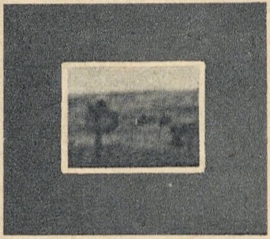
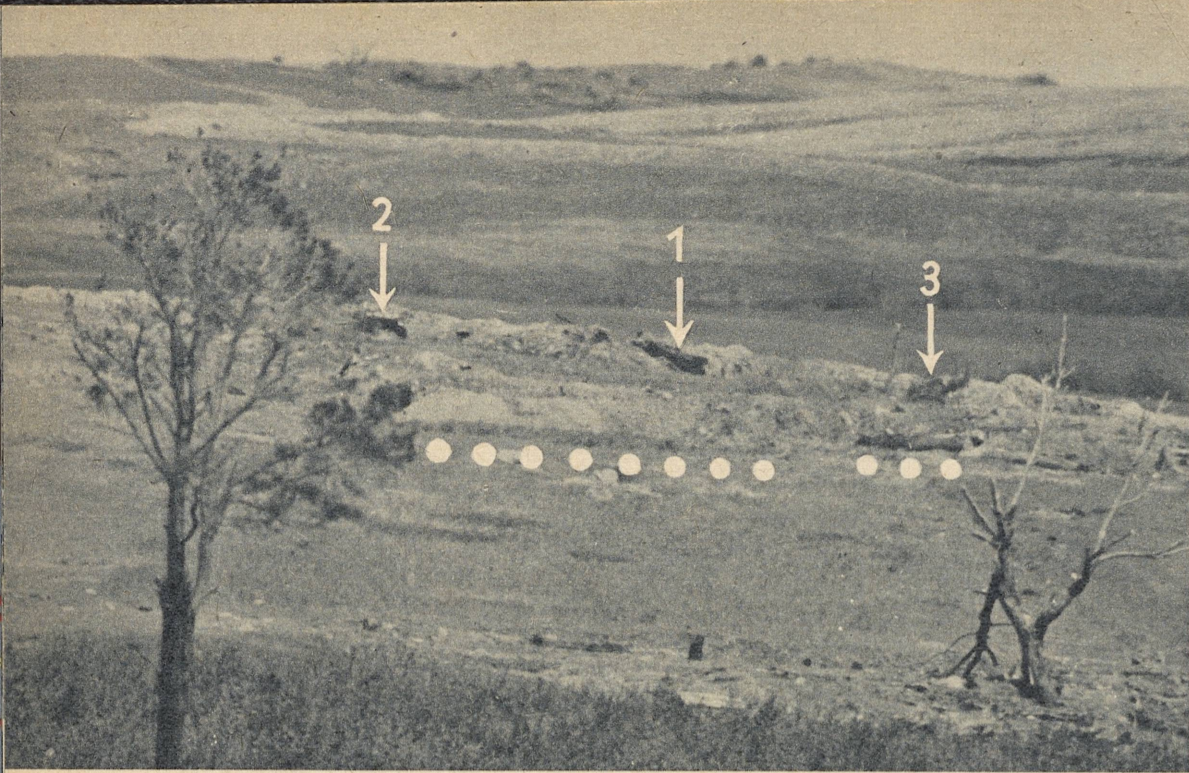
Silling 1 sett med normal optikk og ...

→
... med fjernkameraet. I ruinene av en fullstendig sønderskutt landsby begynte bolsjevikene å bygge seg bunkere. (Piler.) En lot dem rolig bygge videre i dagevis, — men iakttok dem stadig skarpt. Da de var ferdige ...

→
... ble de plutselig overfalt av en batteriild som tilintetgjorde alt — bunkere, kanoner og mannskaper

Slik så stektekanonéren må'et få øyeblikk før det sløy i luften. En ser hvor liten förstørrelsen gjennom siktetikkkerten er i sammenlikning med fjernkameraets fotos
↓

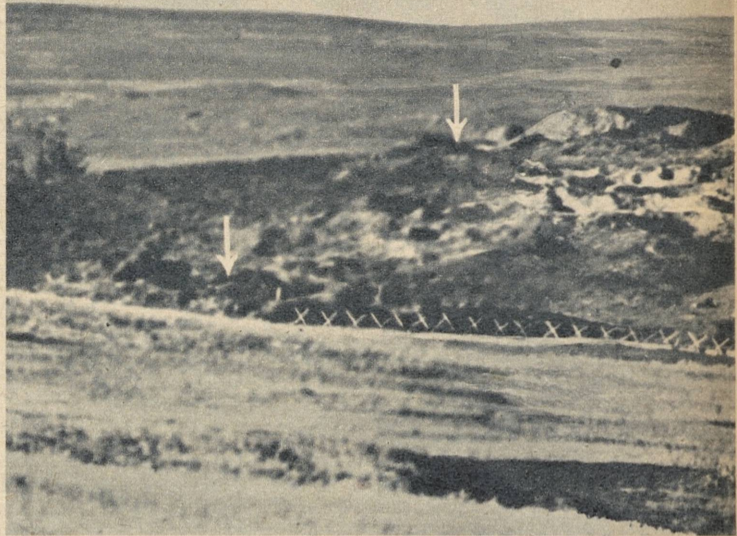
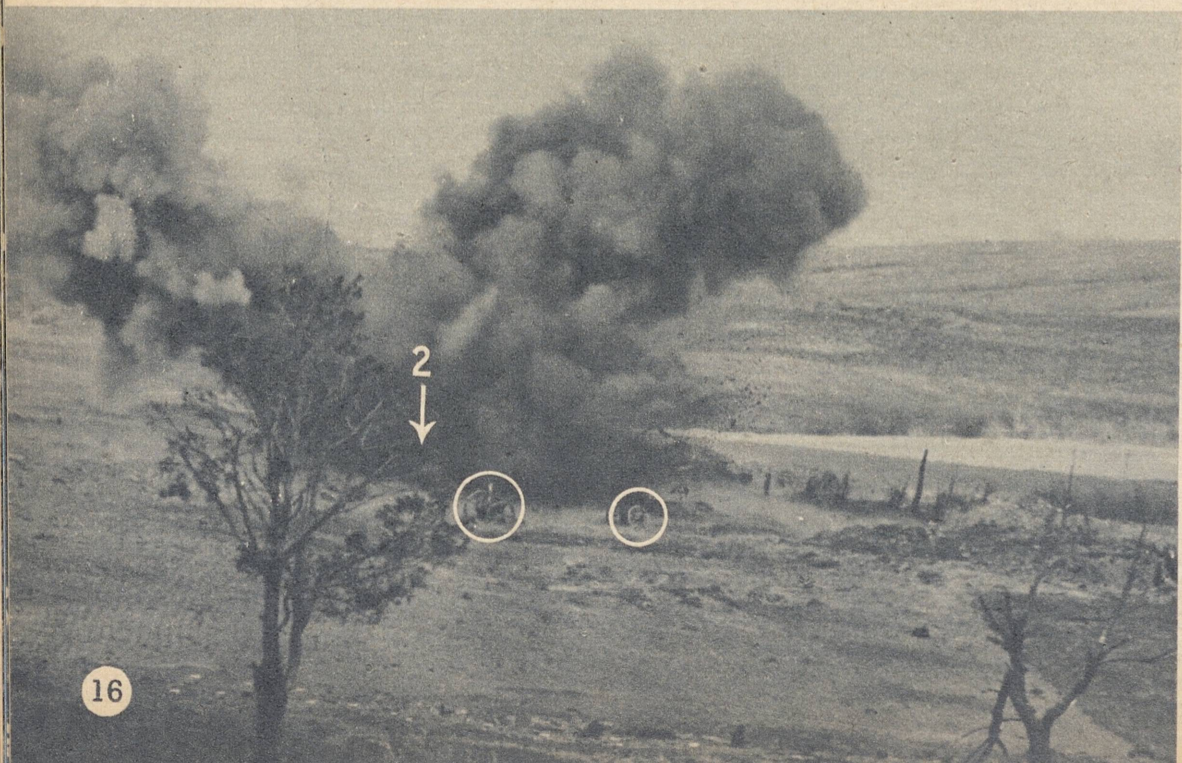
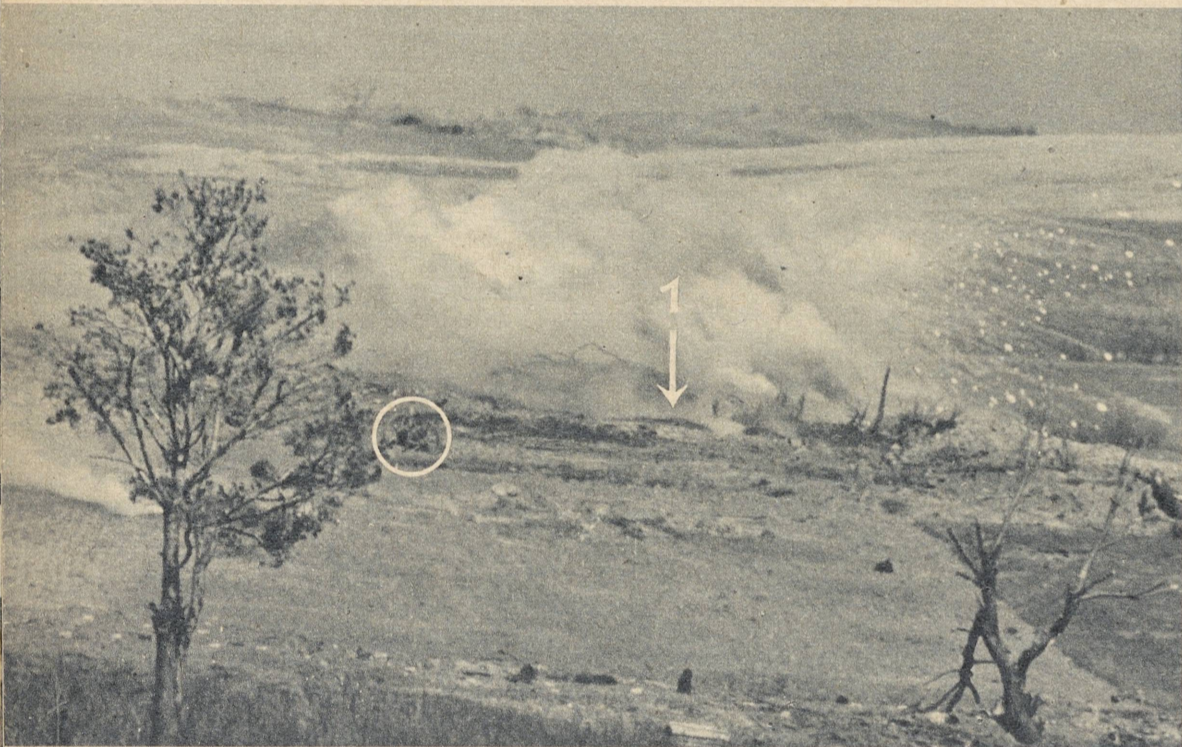

2

Utsnitt av hele bildet, slik det blotte øye ser det

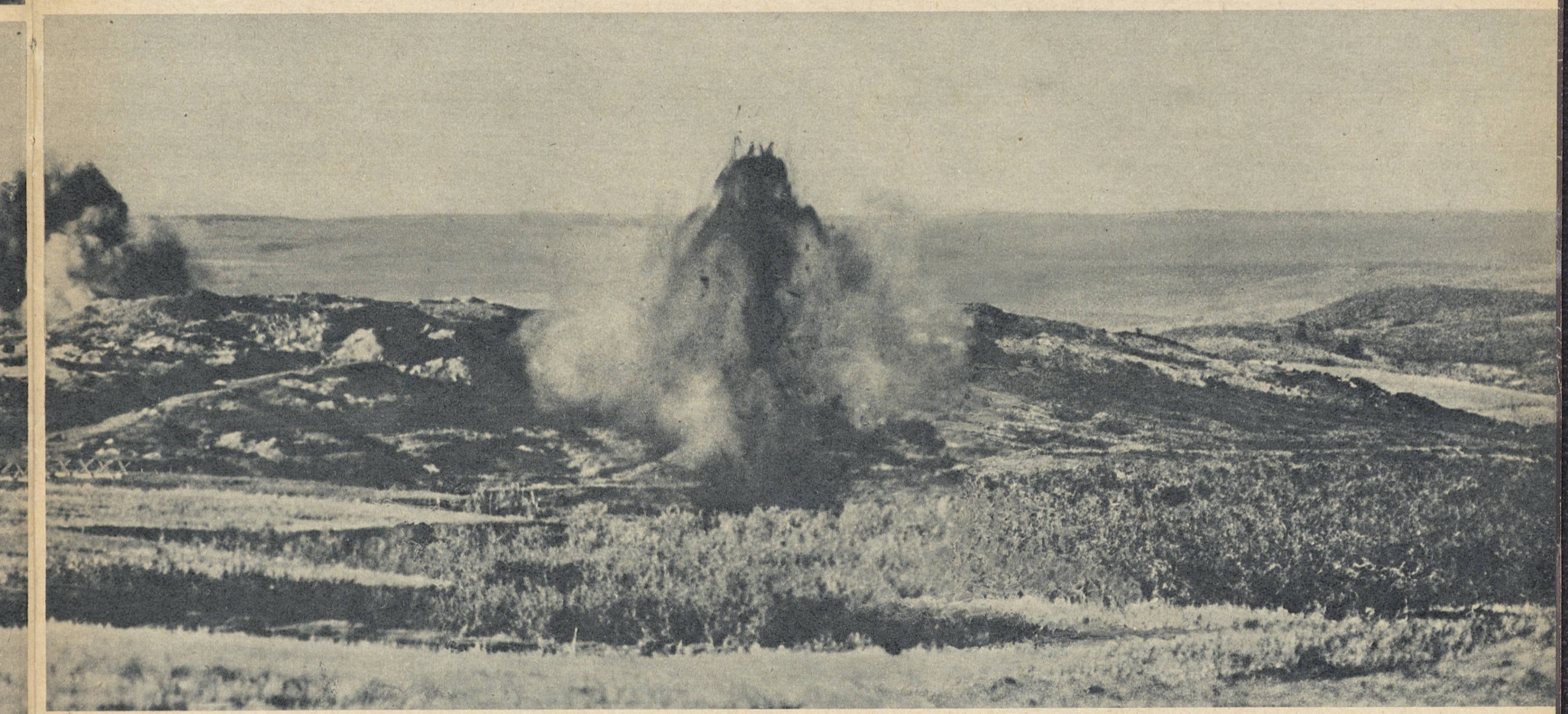
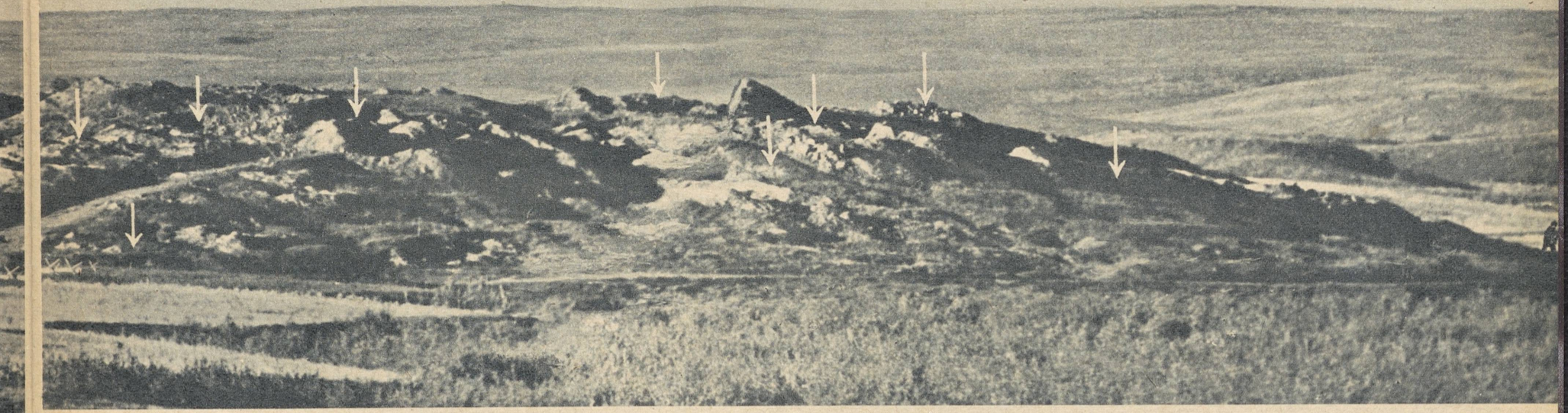
Stilling 2 besto av 3 fektningsbunkere (pilene 1, 2, 3), utbygde forterreng-stillinger (punkttert) og mannskapsbunkere bak høyden. Også her iakttok en rolig utbyggingen av denne stillingen, hvor det hovedsakelig ble arbeidet om natten. Da viste det seg hver eneste morgen nye forandringer. Da det ikke kom noen flere forandringer, kunde en anta at stillingen var ferdig. Og da kom endelig ordren for de tyske kanonérer: Skyt! Alt de første skudd var fulltreffere og hvirvlet restene av en bolsjevikisk felthaubits og en hurtigildgivningskanon ut fra bunkerne og opp i luften. (Sirklene. De to nederste fotos viser fulltrefferne i bunker 1 og 2

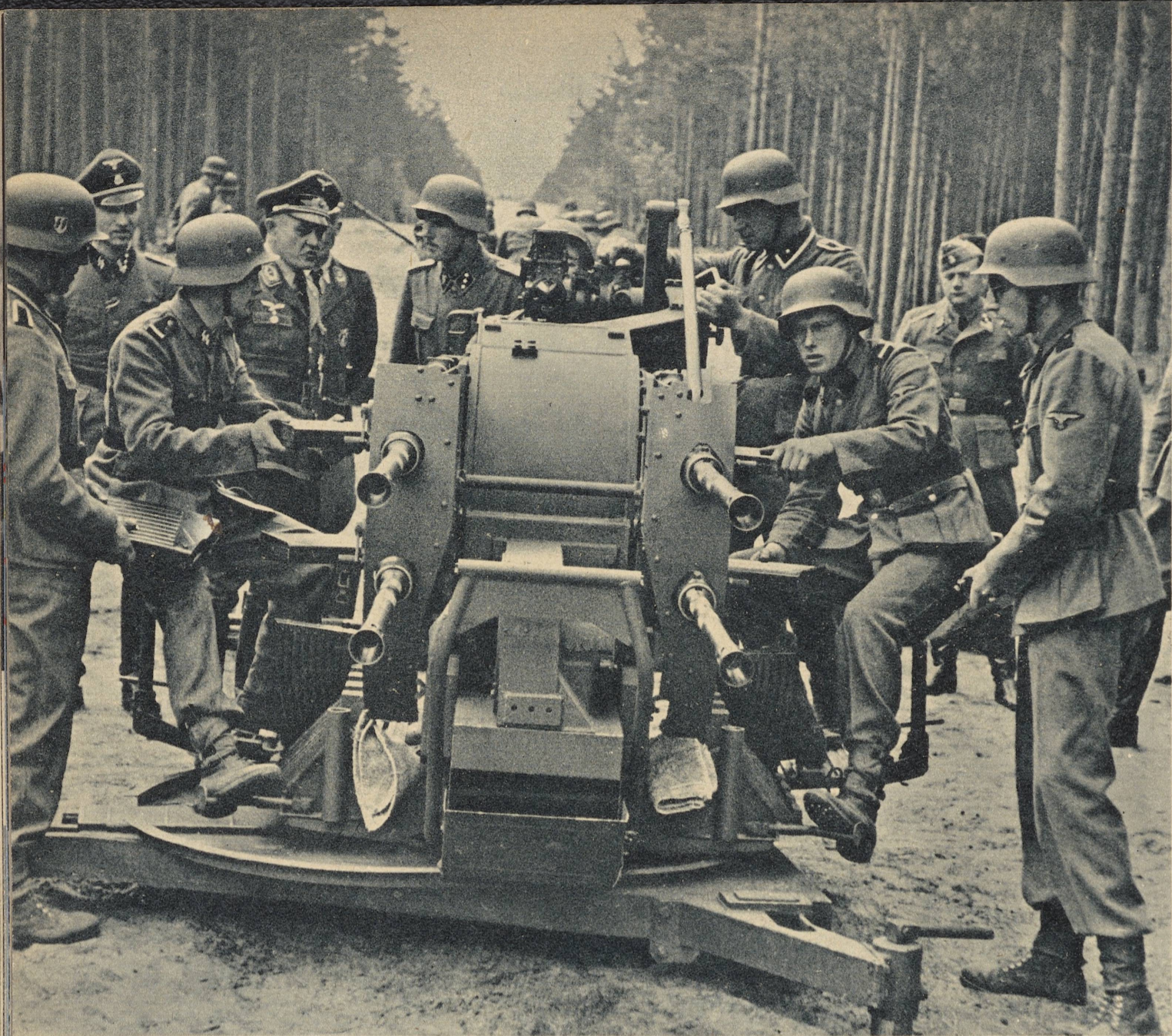

3

På denne flate høyden lå tidligere landsbyen O... som kom i brennpunktet for kampene. Granater og bomber sønderrev murene og rolet opp høyden. Seigt og innbitt, uten hensyn til ofrene, holdt bolsjevikene stand. Etter og etter rykket sovjet-russiske kolonner fram og bygde nye stillinger og bunkere av granathull og murrester. Bak høyden lå troppenes tilfluktsrom og reservestillinger, foran den ble det om natten gravd ut pansergraver og forterreng-stillinger. Slik ble da litt etter litt „stilling 3" igjen et betraktelig sterkt støttepunkt. Det øverste fjernfoto viser dette støttepunkt med bunkerne og kanonstillingene (piler), som nesten ikke hever seg opp av terrenget, før den nye beskytning. En ser sågar bolsjevikene gå oppreist mellom stillingene. De tror ikke de blir iaktatt (til høyre på bildet). I morgengryet en dag skjøt det tyske artilleri med få salver kanonene sine inn. (Bildet i midten.) Men om natten rettet batteriene med tallrike kanoner en timelang trommeild mot stillingen, som enda en gang omplydde høyden grundig. (Bildet nedenunder)

PK-fotos: Krigskorrespondent Ohlenbostel 11

Av egen erfaring

Luftvernutdanning. Kommandanten for en luftvernskole inspiserer latviske frivillige ved en firlingskanon

Arbeidstjeneste. Unge litauiske frivillige reparerer klærne sine

Et helt år sto de baltiske stater Estland, Latvia og Litauen under Sovjets overherredømme. Etter befrielsen fra bolsjevismen ved de tyske tropper sluttet mange av deres forsvarsdyktige menn seg til den europeiske forsvarsfront mot bolsjevismen. De dannet hjelpeorganisasjoner, som ingeniør-bygge-bataljoner og arbeidstjeneste-formasjoner, og kjempet også med våpen i hånd som beskyttelsesmannskaper eller medlemmer av H-frivilligforbandene. I år ble det dessuten stilt opp en latvisk og estnisk legion, som er utrustet med alle moderne våpen. De tar no hevn for de utallige bortslepte og til Sibir deporterte fedre, brødre og sønner.

→ På de følgende fargesider

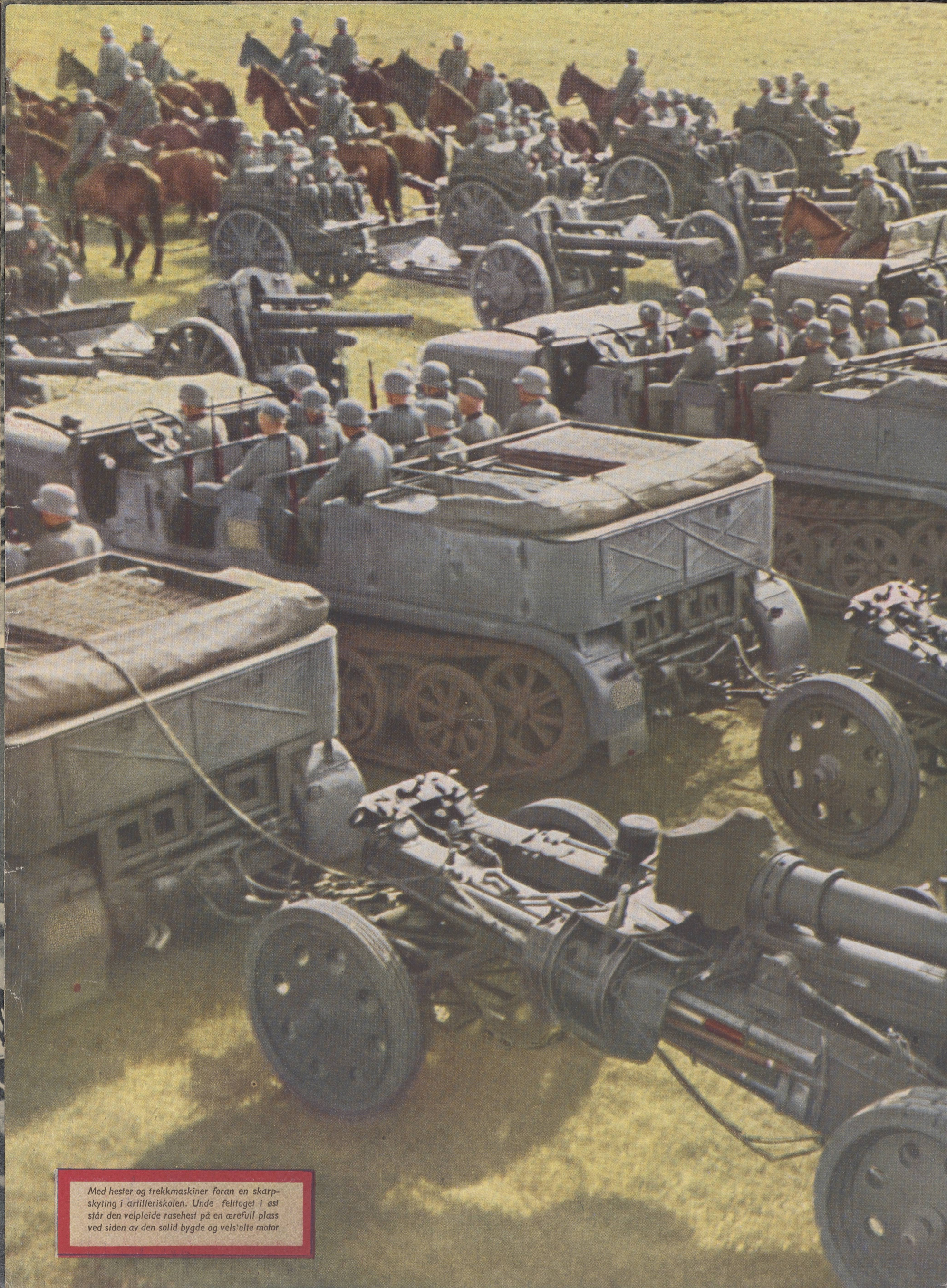
Den edle kunst, å omgås kanoner

Bilder fra en artilleriskole

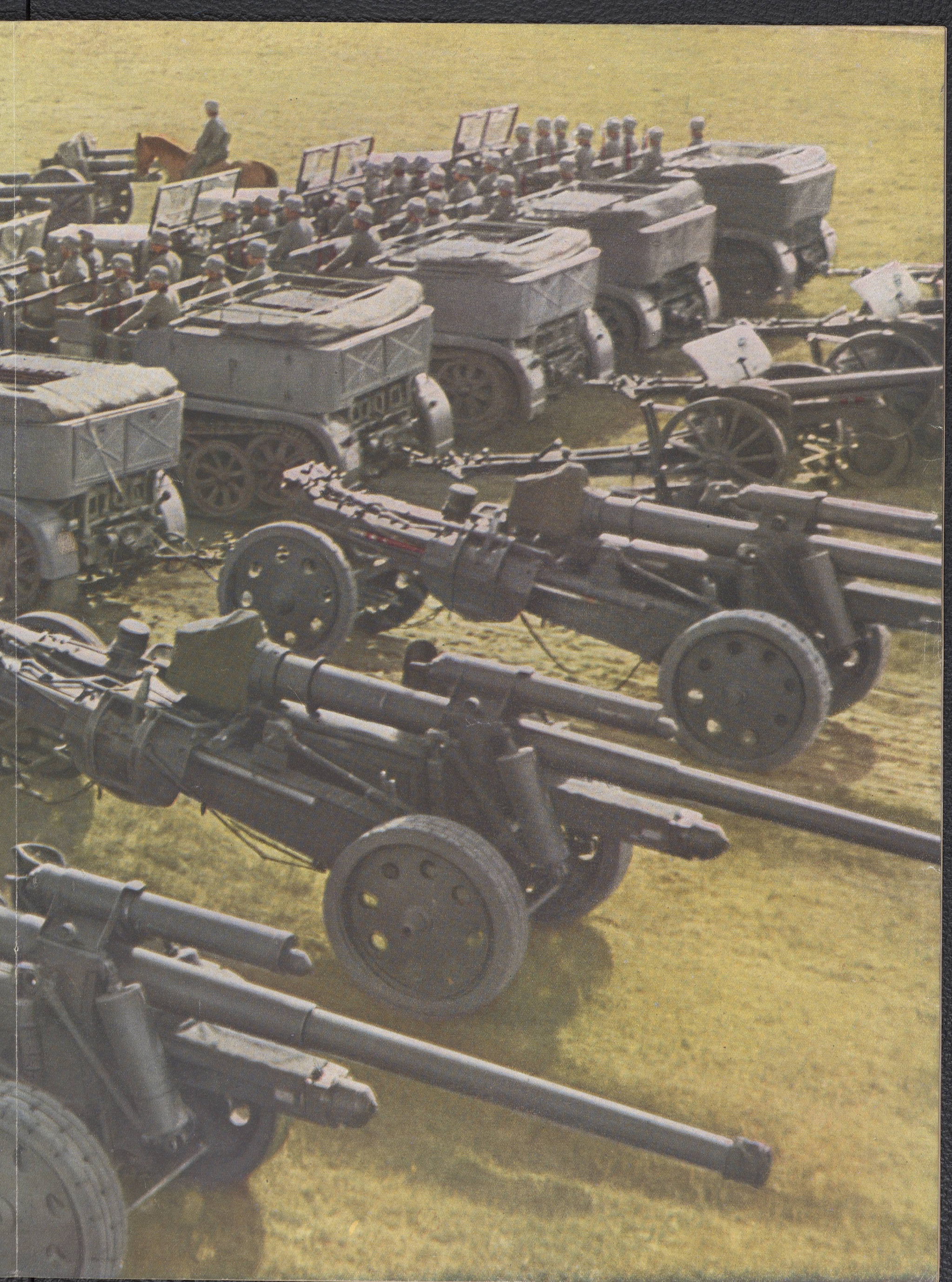
Ved den lille, men skarpskytende øvelseskanon kontrollerer en utdannelsesoffiser, innehaver av jernkorsets ridderkors, siktemidlene, som en elev på skytekurset har innstill

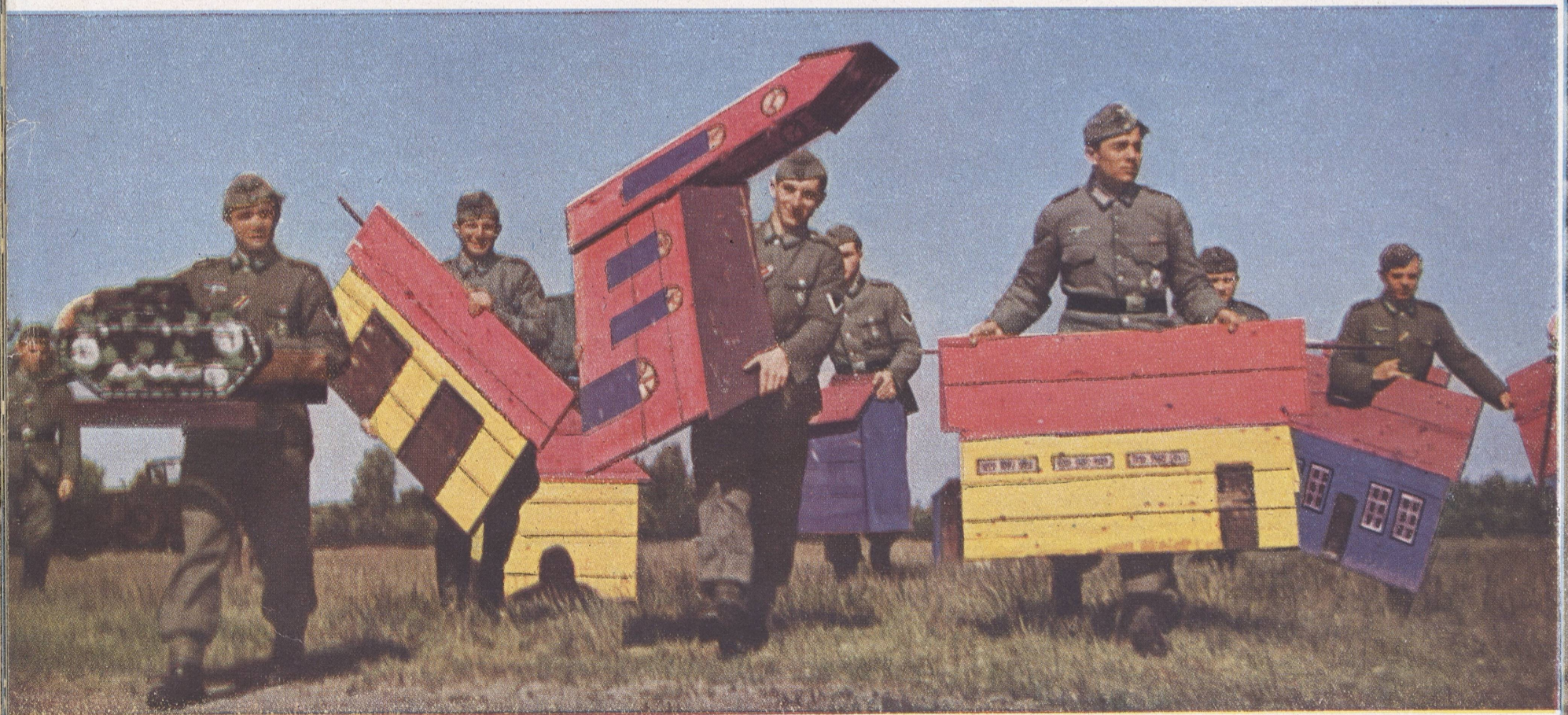
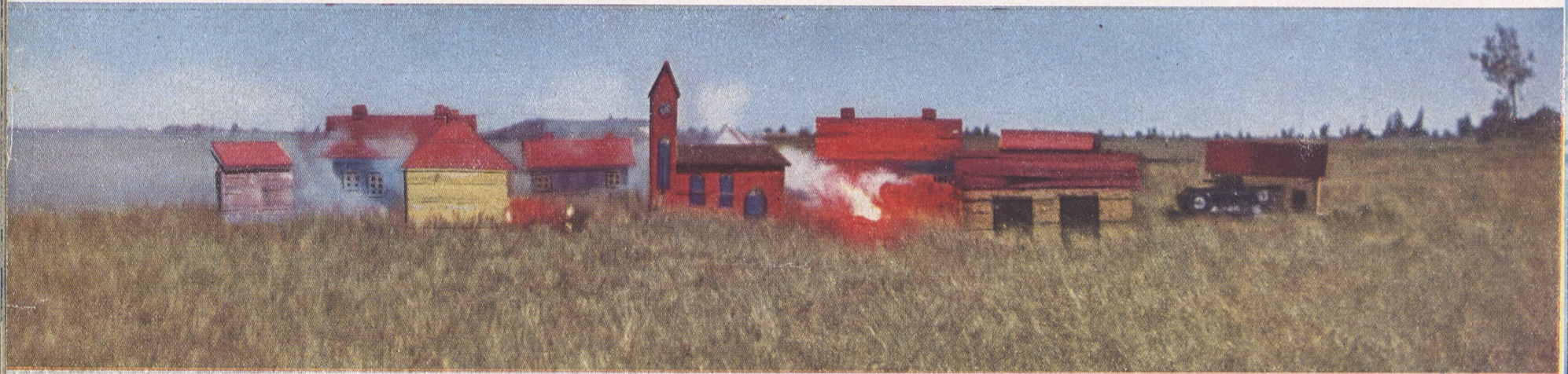
PK-fotos: Krigskorrespondent Grønfeld

Med hester og trekkmaskiner foran en skarp-skyting i artilleriskolen. Unde felttoget i øst står den velpleide rasehest på en ærefull plass ved siden av den solid bygde og vels'elte motor

I artilleristens skole!

←
Hvor står de fiendtlige batterier? Den elektrisk utløste og kort oppblaffende munningsild i dette miniatyrlandskapet skal avmerkes med optiske instrumenter, og resultatene utnyttes med vinkelmålemetoden

→
„Mål: fiendtlig batteri på høyde 115.“ Ved miniatyrkanonene blir de samme skyteverdier regnet ut og innstilt som for de store kanonene. Alt det den framtidige batterioffiser trenger, blir øvd her — ildoverfallet og den rullende ildbarriere, direkte og indirekte beskytning

←
„Fiendtlige panservogner i landsbyen rett fram!“. Kursets elever opptar kampen med de små øvelseskanoner. Hva er meningen med slike øvelser? De store avstander, som artilleriet skyter over, var en hindring for de unge artilleristers skyteutdannelse, fordi de ikke selv med sikkerhet kunde iakta virkningen og treffresultatet av skuddene. Denne ulempe har en opphevd i den tyske forsvarsmakts artilleriskoler ved at en har forminsknet alle mål og utstikninger i et bestemt tilsvarende forhold

→
„50 meter for kort.“ Kursets deltakere iakta kritisk nedslagene av de små granatene og dermed også kameratenes skytekunst

←
Etter krtikken. Panservognene og den lille landsbyen som var satt opp som mål, blir transportert til reparasjonsverkstedet

FORUMET

Unionen av nasjonale pressesambands

II. internasjonale journalistkongress

På Unionens første kongress for et år siden i Venedig var det de store aktuelle verdenspressespørsmål som sto i forgrunnen. Denne gang i Wien var kongressens tema Europa, et tema som i dag er blitt like brennende for alle land på Kontinentet. Kongressen fra 22. til 25. juni var preget av to retningsvisende taler, av riksminister Rosenbergs „Verdenskampen og vår tids verdensrevolusjon“ og rikspresesjef dr. Dietrichs om „Kulturfaktor Europa“. I løpet av kongressen gikk dessuten en rekke andre talere på vegne av sine land inn for idéen om et stort, enig Europa.

Da kom Knut Hamsun, den norske dikter. Deltakerne i kongressen reiste seg fra sine plasser for å hylle treogåtti-åringen. Det han hadde å si — hans landsmann Arnt Rishovd leste opp talen — var av den samme enkle riktighet og menneskelige åpenhjertethet som er egen for hans diktning. Glassklare setninger, en appell med de enkleste ord, med hin sterkt personlig pregede stil i hvilken man også i de politiske uttalelser kjente igjen „Markens grøde“s dikter, kjente ham igjen på en sådan måte at det ikke var noen tvil om at det han her sa, var hans dypeste, personligste overbevisning. Knut Hamsun var kommet for å avlegge sitt vitnesbyrd som europeer for det europeiske forum i Wien.

Krigens begivenheter har gitt ordet europeer en ny betydning, en mening som fyller ut det gamle geografiske og politiske, skissemessig tegnede utkast til Europa. Linjene er blitt klare og kraftige. „Europa“, sa riksleder og riksminister Rosenberg i sin grunnleggende tale, „er for oss ikke et tomt begrep. Europa er for oss den mest levende kjensgjerning i vårt liv. „Når representanter for Europas presse er kommet sammen til denne kongress,“ sa han videre, „så gjør de dette, tror jeg, besjelt av viljen til ikke bare å gå inn for forsvaret av egne kulturelle og nasjonale interesser, men også for å gå inn for en storeuropeisk tanke.“

Foran kongressens åpning. Rikspresesje dr. Otto Dietrich hilser på grev Cittadini, Italia

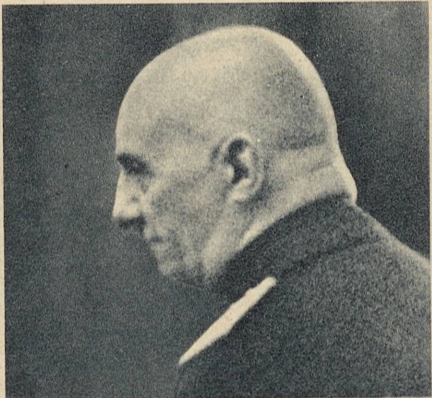
→
I Wiener Hofburg. Kongressen ble åpnet i den praktfulle seremonisal. Riksleder Rosenberg (i hvit jakke), riksminister for de besatte østområder, holdt i dette festlige rom sin store, grunnleggende tale

**BLANT
DELTAKERNE SÅ MAN:** ↓

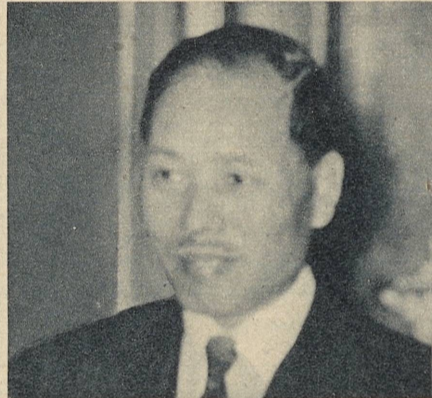
Kongressen er åpnet. Unionens fungerende president, stabsleder Helmut Sündermann, holdt åpningstalen for de 400 journalister som var kommet fra 21 av Kontinentets land. Ved presidentskapsbordet (fra venstre): Ivo Bogdan (Kroatia), sendemann dr. Paul Schmidt (Tyskland), dr. von Kolosváry-Borcsa (Ungarn), nasjonalråd dr. Umberto Guglielmotti (Italia), til høyre for taleren dr. Max friherre de Prel, Unionens generalsekretær, Alexandru Gregorian (Romania), nasjonalråd Gutierrez Santa Marina (Spania)

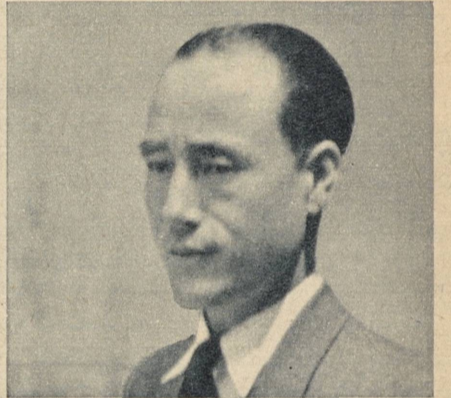
Fra Italia: nasjonalråd Gray, visepresident i det italienske fasci-kammer

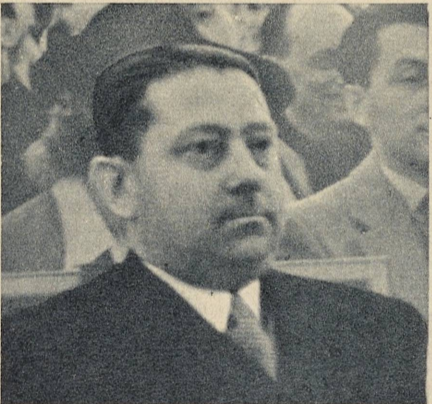
Fra Finland: Fanni Luukkonen, sjefen for den finske lotte-organisasjon

Fra Japan: Sendemann Shin Sakuma fra den keiserlige japanske ambassade i Berlin

— og dr. Mino Kato, utgiveren av „Mainichi Schimbun“

Fra Romania: Statsråd dr. Aurel Cosma, utenlandspresedirektør i det kongelige rumenske propagandaministerium

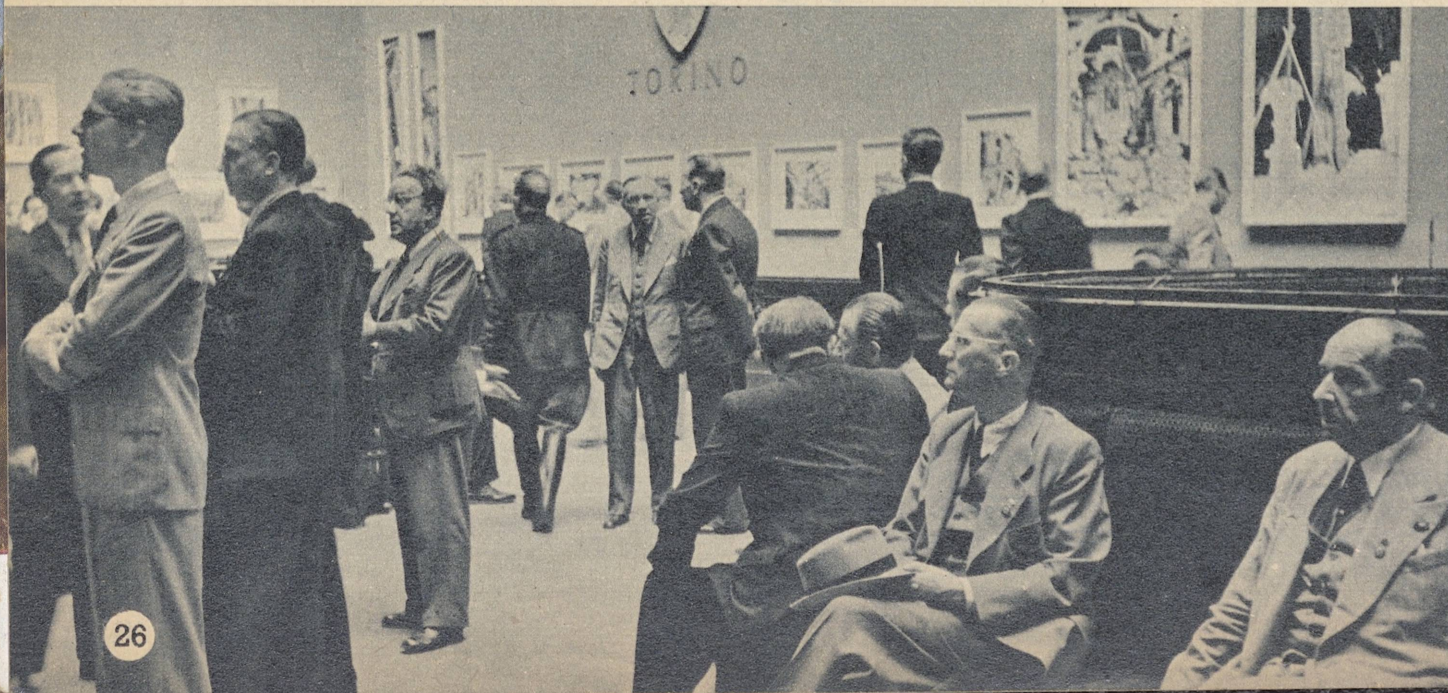
Fra Bulgaria: Dr. Peter Sjisjkov, som var i Wien sammen med den bulgarske sendemann og pressesjefen Georg Serafimoff

Fra Ungarn: Dr. Stephan Milotay, representant i den ungarske riksdag og sjefredaktør for det kjente „Uj Magyarság“

Fra Kroatia: Legasjonsråd Matija Kovacic, sjefen for propaganda i det kroatiske ministerium for folkeopplysning

Journalister fra alle land på Kontinentet, som tok ordet på kongressen, sto der som målmenn for sine nasjoner, de så ut fra sitt land og sitt folk, ut fra forskjellige perspektiver altså, det som går for seg i dag, men de så også hvor uunngåelig den enes skjebne er knyttet til den annens, og uttalte at det i dag framfor alt gjelder hele Europas eksistens og i annen rekke enkelte nasjoners håp og ønsker.

Bevist med bilder: I det kunsthistoriske museum var der utstilt tallrike billedokumenter over europeiske kulturmonumenter som er blitt ødelagt under terrorangrepene

Fotos: PK-krigskorrespondentene Artur Grimm (17), Presse-Bildzentrale (4), Presse-Höfmann (1), Wien-Bild (1)

Fra Spania: Pedro Mourlane Michelena, sjefredaktøren av „Escorial“

Fra Slovakia: Dr. Aladár Kočis, sjefredaktøren for tidsskriftet „Slovak“

„Alle Europas nasjoner“, het det i adressen fra Unionens presidentskap, som den tyske riksregjerings stedfortredende pressesjef Sündermann leste opp, „er representert i den store krets av dem som — enten som medlemmer av Unionen eller som dens gjester — har innfunnet seg her i bevisstheten om vår felles skjebne og journalistikkens historiske ansvar.“

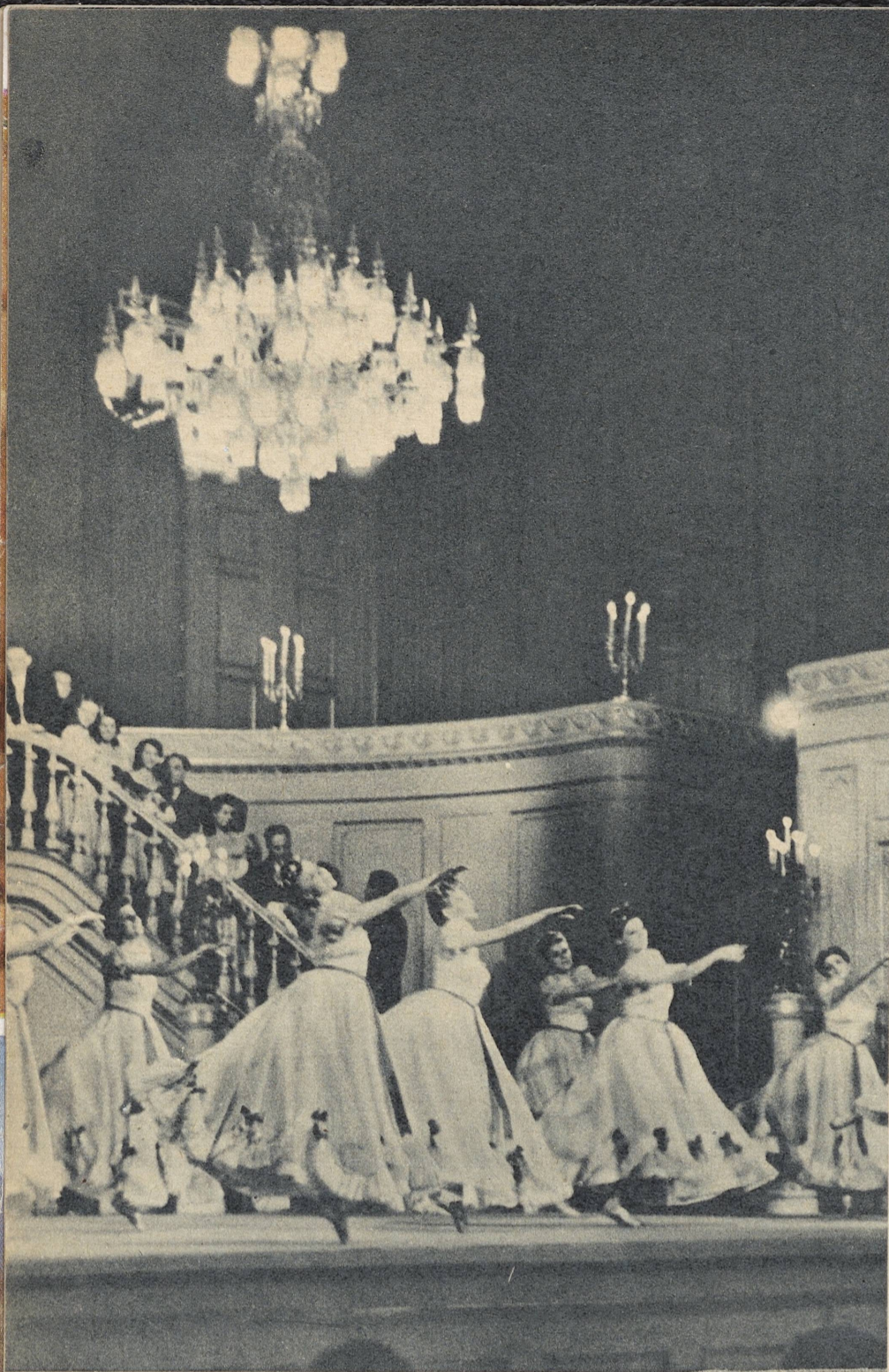
Journalistene i Kontinentets land har i dag en klar oppgave. Deres oppgave

→
Mozarts „Kleine Nachtmusik“. I den store festsal i Wiener Hofburg spilte Wiener filharmonikerne dette uovertrufne mesterverk i europeisk musikk for kongressdeltakerne

Knut Hamsun. Den store norske dikter i samtale med rikspresesjefen dr. Otto Dietrich

I Redoutensaal ble der i anledning av kongressen gitt en festlig framføring av Johann Strauss' operette „Wienerblod“

Til vinen i Grinzing. Glade wienertoner lød under det kameratslige samvær a skjedsdagen i den gamle landsbyen ved vinbergene

Blant deltakerne så man:

Fra Frankrike: Ambassadør de Brinon

Fra Nederland: Dr. Rost van Tonningen

Fra Svelts: Dr. Werner Meyer

Fra Sverige: Professor Odeberg

Fra India: Professor Pandit K. A. Bhatta

er politisk. Deres røst må vekke. De trådte opp og avla høytidelig sitt vitnesbyrd, de er reist tilbake til sine land for der å virke videre fra sin plass.

I Unionens slutt møte i den festlige seremonisal i Hofburg talte rikspresesjefen dr. Otto Dietrich. Han tegnet for de fire hundre journalister fra enogtyve nasjoner et bilde av den store fellesytelse som den europeiske ånd har utført i Kontinentets og menneskehetens historie, og nevnte navnene på de menn som, vokst opp i Europas kultur, har gitt verden uforgjengelige verdier. Alt dette gjelder det i dag å forsvare. Han minnet tilhørerne om hva han for tre år siden hadde sagt til de utenlandske journalister i Berlin, ti minutter før det minneverdige tyske riksdagsmøte etter avslutningen av polenfelttoget, et øyeblikk da utbruddet av en verdenskrig kunde ha vært forhindret: „Der er i nasjonenes så vel som i den enkeltes liv timer da de har skjebnen i sin hånd. Også i en journalists liv er der ofte slike øyeblikk da skjebnen gir ham høve til med sin person å gripe inn i historiens gang, og så vender de aldri tilbake...“ „Jeg sa til disse herrer dengang — blant dem var det også amerikanere,“ fortsatte dr. Dietrich, „dere har i dette øyeblikk skjebnen til millioner av mennesker i deres hender. Skriv, foren deres røster mot det unødige utbrudd av en annen verdenskrig.“ „Herrene“, sa han, „brakte ikke i verdenspressen denne appell til samvittigheten. Så gikk skjebnen sin gang. I dag står vi midt i denne verdensbrannen som bare kan bety seier eller undergang for Europa og hele den menneskelige kultur. I dette øyeblikk står vi atter overfor skjebnen og jeg oppfordrer Dem atter til å utnytte timen, denne gang for vårt store europeiske fellesskap, hvor vi no kjemper skulder ved skulder. Atter befinner vi oss i ett av de øyeblikk da vi med vår hånd og vår penn kan og må gripe inn historiens hjul. Alene er den enkelte av oss ikke meget, men samlet er pressen til de her forente land en uhyre makt. Vi har høve til å forme våre aviser som et uopphørlig opprop til samvittighetene og til å gi millioner og atter millioner av våre lesere kraft, styrke og tro i deres kamp for Europa og menneskehetens skjebne.“

Unionen av nasjonale pressesambands kongress i Wien var en ny appell, rettet til hele Europa. Når Mozarts og Johann Strauss' uforgjengelige melodier lød mellom de høytidelige og alvorlige erklæringer under denne kongress, disse stemmer som er kommet direkte ut av Europas hjerte, så hadde dette en stor betydning, enten den no var tilfeldig eller tilsiktet: Europa kjemper ikke bare for sin eksistens, det kjemper ikke minst også for at livsgleden kan leve videre i Kontinentets land og byer, den som i dag er like så sterkt truet som Europas materielle og kulturelle goder. Derfor var denne musikk mer enn et festlig tillegg til kongressens program: den var et symbol.

KOSAKKER I KAMP MED BANDITTER

Ved siden av et utvalg av tyske offiserer og underoffiserer, som er satt inn som førere for kosakkregimentene i det midtre avsnitt på østfronten, blir de landsegne forband også ført av en rekke velskolete og tapre kosakkoffiserer, som har utmerket seg i tallrike kamper. Utslukkkelig hat til bolsjevismen, det brennende ønske om å befri sitt kuede heimland, samt en riktig soldatånd førte disse offiserer til den tyske forsvarsmakt. — To kompaniførere for en kosakkbataljon forteller her om sin innsats i bandekrigen

I en mørk og kald høstnatt ble vår pelotong alarmert. Alle samlet seg fort. Det var vår første alarm, og pelotongene stilte opp i mørke. Pelotongførerne undersøkte enno en gang kamperedskaper, og så brøt vi opp. Vi marsjerte i retning av det beordrede mål. Det var så mørkt at vi nesten ikke kunde skjelve småskogen til høyre og venstre for vegen. Vi måtte stole helt på våre utsendte sikringstropper. Målet vårt var et befestet bandittstøttepunkt, som lå ca. 15 kilometer borte.

Kompaniet fikk i oppdrag å arbeide seg fram til landsbyen fra nord og å angripe klokken 5 om morgenen etter et rødt lysrakett-signal. Og så skulde landsbyen om mulig besettes. Hver eneste kosakk hørte oppmerksomt etter, da vi overga ordrene til våre pelotonger. Hver av dem verket etter å begynne kampen mot bandittene. Vi marsjerte videre. Det varte lenge før vi nådde vårt mål og inntok den beordrede stilling.

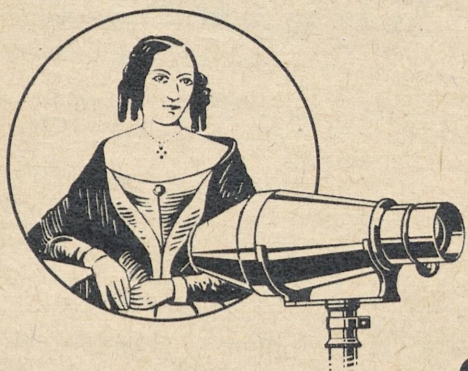
Alt fem minutter etter steg den røde raketten til værs. Kompaniet delte seg opp pelotongvis, og angrepet begynte. Tett tåke hindret siktbarheten. Allikevel gikk det fort framover. Snart hadde også fienden oppdaget faren. Tunge og lette maskingevær åpnet ilden. Natten ble levende og spydde ild. Vi arbeidet oss framover fra dekning til dekning. Min pelotong, som befant seg på kompaniets venstre flanke, kom inn i det tetteste kule-regnet. Vi kom ikke videre. Overalt smalt nedslagene. Bandittene skjøt fra skyttergraver og høyloft, fra hvert eneste hus slo ilden oss i møte. Mest bry hadde vi med et hus ved vegen, hvor det vel måtte befinne seg noen maskinpistolskyttere. Endelig lyktes det oss å skyte dette huset i brann ved hjelp av lyssporammunisjon. No kunde pelotongens høyre fløy rykke framover: Den venstre fløy hadde bitt seg fast i en lett maskingeværgruppe. Og det lyktes å rydde denne hindringen av vegen. Den unge under-

offiseren Korakajev, en av de beste underførere, tilintetgjorde maskingeværskytterne med velrettet ild fra en granatkaster, som han selv betjente. Litt etter litt hadde hele kompaniet arbeidet seg fram, slik at bandittene ble hardt truet. Da så de enkelte motstandsreder ble ekspedert, falt landsbyen for godt i vår hånd. Bataljonen hadde løst sin oppgave på en utmerket måte.

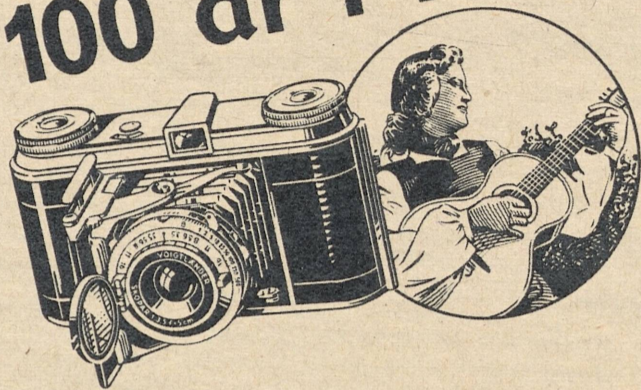
Møte i myra

„Kosakk-bataljon X. hadde fått i oppdrag sammen med de tyske enheter å tilintetgjøre sterke bandittmasser nord for Düna. Bataljonen hadde hell med seg og beveget seg hurtig framover gjennom en skog. Vi fordelte oss, kjemmet skogen og de omliggende myrområder. Mange av bandittene overga seg. En merket på dem at de bare hadde ventet på denne anledningen. Bataljonen gjorde holdt i skogkanten ved landsbyen K., og vi nøt den velfortjente hvile. Hestene og kuene våre gresset fredelig på sletten foran oss.

Men freden var ikke helt å stole på, og vi iakttok skarpt buskene i kanten av den tilliggende myr. Da en ku forvillet seg bort i denne myra, og en av våre kosakker fulgte etter for å hente den, oppdaget han plutselig en gutt bak en av buskene. Han lå der helt urørlig. Ved anrop løftet han hodet og svarte med svak stemme at han overga seg. Ved forhøret fortalte han så at han som så mange andre var blitt tvunget til å være med på deres røvertokt. Han hadde lenge ventet på en anledning til å skille lag med bandittene. Han hadde hellet med seg, men mange andre måtte enno bøye seg for banditt-terroren. Guten ble ved bataljonen, og etter en viss prøvetid optok vår bataljonskommandør ham etter hans eget ønske i et av kompaniene som frivillig. Han hevdet seg glimrende og rettfærdiggjorde den tillit, som vi hadde vist ham.

100 år i foto

Voigtländer

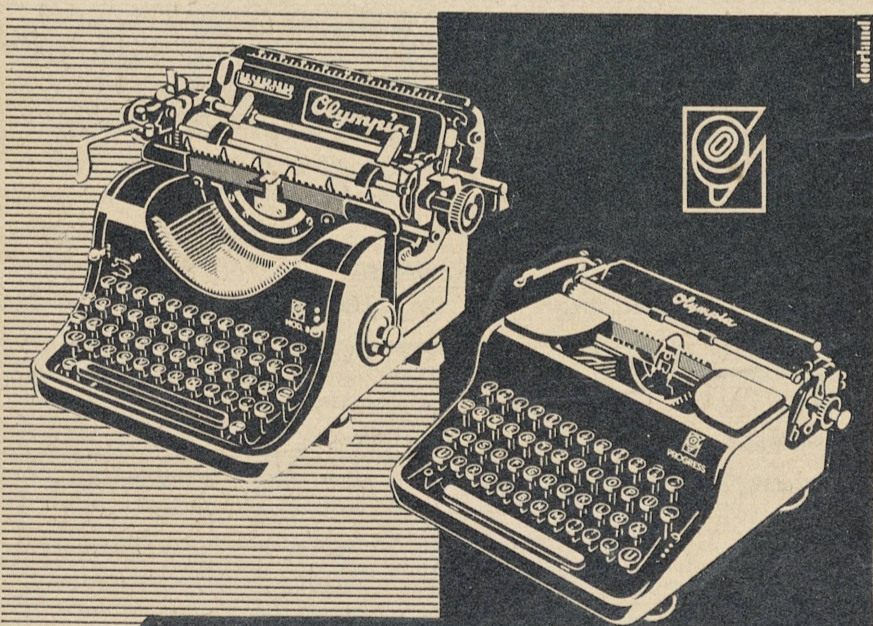
MERCEDES-BENZ

572

Prisme - kikkerter til Reiser Sport Jakt.

M. HENSOLDT & SOEHNE OPT. WERKE A-G
Generalvertretung Berlin-Wilmersdorf, Uhlandstraße 84

Olympia

**KONTORSKRIVEMASKINER
REISESKRIVEMASKINER**

OLYMPIA skrivemaskiner er fremstillet av
Olympia Büromaschinenwerke AG., Erfurt

Generalagentur for Norge:

G. A. GJESSING & Co. A/S., OSLO

Olympia salgssteder i Amsterdam, Belgrad, Budapest,
Bukarest, København, Madrid, Paris, Rio de Janeiro, Stöck-
holm, Zagreb. Olympia agenturer i alle verdens storbyer.

12113

Hemmelighetenes øy

Et blikk mot Kreta, av Kiaulehn

Alt som smågutter måtte vi plage oss med Kretas hemmeligheter. For å styrke vår dømmekraft, lærte læreren vår oss setningen: „En kreter sier at alle kretere lyver!“ I denne setningen ligger det en hemmelighet, og denne hemmelighet er en feilslutning. Hvis nemlig alle kretere lyver, da lyver også den ene, som påstår at alle kretere er løgnere. Forholder det seg så, da sier altså alle kretere sannheten. Men gjorde også den ene kreter det, blir altså sannheten: alle kretere lyver. Forholder det seg slik, da lyver også den ene kreter, kreterne lyver altså ikke, men sier sannheten.

Hvordan det no virkelig forholder seg med kreteres sannhetskjærlighet, har jeg heller ikke som voksen og heller ikke av kreterne selv kunnet erfare. Jeg holdt dem først for løgnere, fordi de aldri sier en nøyaktig hvor langt det er til et bestemt punkt. Spør en dem etter et sted, som ligger en time borte, sier de at en er der om ti minutter. Først seinere er det blitt klart for meg at de ikke gjør dette av ondskap, men av godhet. De vil trøste vandringsmannen, når de sender ham ut på den lange vegen. Han vil tidsnok komme til å erfare hvor langt det er. Det vilde være brutalt å si ham det rett ut.

Jeg tror at kreterne har fått ord på seg for å være løgnaktige, fordi de bor i et så fabelaktig land. På øya deres fins det alt, unntatt store elver, og her er alt det skjedd, som menneskene overhodet kan tenke seg, sågar en stor og mektig gud er født her. Zevs' vugge sto i Ida-fjellet. Når en kommer vegen fra Heraklion, kan en i dag enno se ham sove deroppe på fjellene. Når kreterne dro fra sin øy over til fastlandet og fortalte andre mennesker om sitt heimlands undre, hvor en dronning hadde parett seg med en hvit okse for å avle et fabeldyr, som en måtte tilbe, — vel, så ble kreterne rett og slett holdt for løgnere. Fiskerne anser en jo også i det store og hele for løgnere, skjont de alltid bare sier sannheten. Det vet jeg, for jeg er selv fisker.

Kretas gud med oksehodet, kalt Minotaurus, holdt til i en labyrint, hvor gutter og piker av edelt blod ble ofret til ham. Jeg har besøkt hans bolig, og det hemmelighetsfulle er at det fins to slike boliger. Den ene ligger oppe i fjellene og er et dobbelt sirkelsystem av ganger og saler, som en før oldtiden lot hugge inn i fjellet, og den andre er kongepalasset i Knossos med dets tolvhundre værelser. Nutidens lærde sier at labyrinten i fjellene slett ikke er noen ekte labyrint, men bare

et gammelt steinbrudd. I kongepalasset i Knossos har en imidlertid hyldet dobbeltøksten, og fordi den heter „labrys“, kalles palasset labyrinten. Denne forklaring er altfor god til å være sann og inneholder den samme feilslutning som den ene kreters uttalelse om de andre.

Thesevs, som slo ihjel Minotaurus, fant bare vegen ut av labyrinten ved hjelp av den tråden som han hadde fått av kongsdatteren Ariadne. Etter alt det en vet om Thesevs, var han en over gjennomsnittet begavet mann, ellers vilde han jo ikke ha kunnet måle seg med halvgudene. Det er en fornærmelse å påstå at denne mannen skulde ha funnet vegen ut av en stor, men dog temmelig regelmessig bolig bare ved hjelp av et ullnøste. Nei, jeg anser Minotaurus' hemmelighet for langt fra avslørt, og menneskene vil enno ha mangen en nøtt å knekke, før de har fått oppklart de siste kretiske hemmeligheter.

Kreta er den europeiske kulturs vugge. Alt det som i vårt vesen er lyst og vennlig, kjærligheten til blomstene og våre kvinners eleganse, mennenes slanke skikkelse, alt dette stammer derfra, eller det ble på Kreta for første gang framstilt i ideale bilder. Men hvordan alt dette er oppstått, det vet vi ikke. Vi har den kretiske skrift, men vi kan ikke lese den, og derfor er begynnelsen til vår kultur likeså hemmelighetsfull som etruskernes skikker.

Mangeslags mennesker har bodd på Kreta, og alle har etterlatt seg gåtefulle spor; korsfarerne, venetianerne og tyrkerne, alle har de forevige seg i byggverk, i borger, steinløver og spisse minaretter. Englenderne har nøydt seg med utgravingen og den tvilsomme rekonstruksjon av Knossos og med å etterlate seg en anselig rekke bulkede bensinkanistre, som bøndene på Kreta i dag benytter til å transportere vinen sin i — noe som ikke bekommer den særlig vel.

Tyskerne har på de såkalte „gribbefjell“ i nærheten av Chania opprettet et minnesmerke for fallskjermjegerne, som sammen med alpejegerne erobret øya fra luften. Det framstiller en ørn, som slår ned fra luften med steile vinger. Men tyskenes tilstedeværelse der vil også i kommende tider bevitnes av deres hager, brønner, husene og de murene og bastionene, som de har opprettet og slått inn i steinen som bevis på sin vilje til å forsvare Europas vugge og hemmelighet med nebb og klør.

Den som vil sette sin fot her, vil også støte på andre hemmeligheter.

Kretas ærverdige landskap, hvor kong Minos i Knossos for mer enn tre tusen år siden lot bygge sitt sagnomspunne palass, et oldtidens minnesmerke, hvis ruiner viser mennesket av i dag de tidligste former for høyt utviklet kultur

PÅ KRETA...

← I kong Minos i Knossos' tjeneste sto den store maler, billedhogger, byggmester og konstruktør Dedalus, oldtidens Leonardo, som i labyrinten her lærte sin sønn Ikarus som det første menneske, å fly. I kongepalassets representasjonsrom står besøkeren av i dag foran veggene som er smykket med freskomalerier, og tenker på om han her møter spor fra denne store manns liv, som skjenket menneskheten drømmen om flyvningen

→ Brede korridorer med forbausende utstrekning, festlige saler og vennlige gårds plasser, tallrike kammere og porter, rester av bad og varmeanlegg, av vannledninger og kanalisasjon med spyling finner gjesten i kongepalasset i Knossos som dokumenter for en kultur for mer enn 3000 år siden, som siden ikke mer ble nådd på denne største Middelhavsøy

PK-fotos : Krigskorrespondent Ottahal

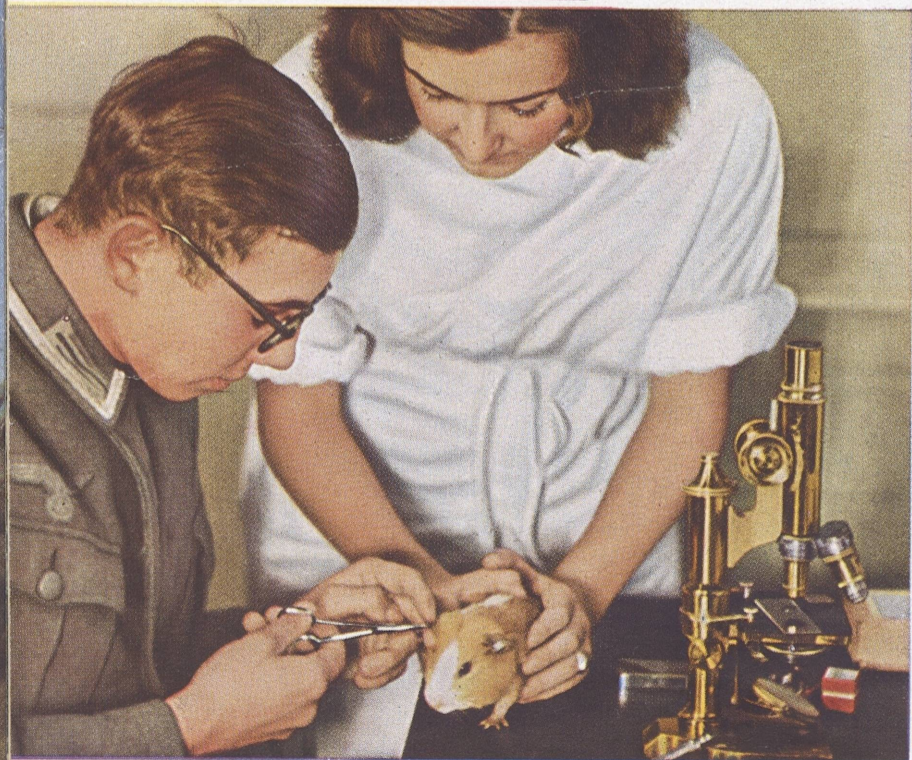

← **Kontortid for husdyr** på dyrlæge-høgskolen. Veterinærstudenten hjelper den behandlende læge. Det er et lite kunststykke å legge på denne sårforbindingen, for katten forstår dessverre ikke at denne er nødvendig og at den må holde seg rolig

← **Eselet må klippes.** Også pleien av friske dyr hører til dyrlægens praktiske utdannelse

↓ **I forsøksinstituttet,** under vaksinasjonen av små marsvin, assisterer studenten en eldre kamerat, som ble fritatt for militærtjenesten for å fullføre sitt studium. (Bildet nedenunder)

Et sjeldent yrke

Omtrent et dusin kvinnelige dyrlæger fins det vel omtrent i Europa. Tallet på kvinnelige dyremedisinstudenter er imidlertid alt større, for litt etter litt begynner kvinnene å oppdage dette yrke. „Egentlig skulde jeg bli barnelæge“, fortalte den unge studenten (forrest til venstre) etter forelesningen, „men på veien til universitetet måtte jeg plutselig tenke på at hunder, katter og hester alltid har vært mine beste venner. Derfor lot jeg meg immatrikulere som veterinærstudent!“

GRUSOMT FORSPILL

En historisk betraktning om en ny film

Skippet er sin tids største, og dampør avsted for å erobre havenes blå band som det hurtigste. Dets 47.000 bruttoregister tonn drives fram av 50.000 hestekrefter, og det gjør en fart av 25,6 sjømil. Det stikker femten meter dypt, og skipsdekket ligger femogtyve meter over vannflaten. Tyve vannrette stålskott, dobbelt skipsbunn og seksti skottdører, som kan lukkes med et grep, skal gjøre det umulig for skipet å synke... det er den moderne teknikkens underverk.

Sensasjoner ...

Det er utstyrt med uhyre prakt. Der er blendende selskap- og teatersaler, restauranter for enhver smak, røyke-, spille- og mottakingssaloner, hele rekker av luksuskabiner grupper seg om lange forretningsgater. Der er tennisplasser, svømme- og sports-haller. For barna er der et helt eventyrland, endog noen ridedromedarer med eksotiske oppassere. Elevatorene går gjennom ni etasjer, om natten belyser et utall av glødelamper den svømmende by med dens tretusen innbyggere som hører på en konsert, danser, flirter, spiller eller konverserer ...

Selve skipet koster alt i alt 25 millioner dollars, dets last er verd ca 99 millioner. Alene den bagasje passasjerene har med anslås til 40 millioner. De forsikrede verdier på første og annen klasse beløper seg til 490 millioner ... ca. en milliard dollars bærer „Titanic“'s kjøle over havet.

Denne første reis er en uforlikkelig selskapeleg begivenhet. Ombord er f. eks. oberst Jacob Astor, formue ca. 250 millioner dollar, A. G. Vanderbilt, formue ca. 200 millioner dollar, bankier Wiedener, formue ca. 50 millioner, Benjamin Guggenheim, formue ca. 95 millioner, oberst Washington, formue ca. 25 millioner dollar ... et dusin millionærer reiser med, kjente forfattere, forskere, bedriftsledere, hvoriblant også presidenten for White Star Line, som eier skipet, Mr. Bruce Ismay.

Og endelig: „Titanic“ konkurrerer om havenes blå band. White Star Line sender sitt vidunderskip ut mot et skip tilhørende Norddeutscher Lloyd, hvis „Kronprinzessin Cäcilie“ hittil har holdt fartsrekorden for Tyskland. Den sender den mot to skip til, mot tvilling-skipene „Imperator“ og „Vaterland“ Disse to tyske oseankjemper er riktignok under bygging enno, men de vil bli større enn „Titanic“, dyrere og enno mer luksuriøse. Vil de også bli hurtigere?

Med dette spørsmål har en berørt et av tidens mest brennende politiske problemer. Her på Kontinentet har et folk overtatt sin dyrtkjøpte arv og arbeider som en riktig kjøpmann med sin endelig gjenvunne nasjonale enhets talent. Det bygger, produserer, åpner seg markeder og trer hurtig inn i kretsen av de store nasjoner. Mot denne

konkurrent damper „Titanic“ avsted. Dens seier skal symbolsk bekrefte de engelske varers forrang, og skal med en fremragende prestasjon rettferdiggjøre det mindreverdsstempel, „Made in Germany“, som England dengang befalte en å sette på tyske produkter og som for alle kjøpere er blitt tegnet på høy kvalitet. England er nervøs ...

Den 14. april 1912 klokken 11.30 om kvelden kolliderer „Titanic“ med et isfjell. Tre timer seinere er den sunket med over 2200 mennesker, bare 685 personer blir reddet.

kring i redningsbelter og langsomt blir stive, fryser ihjel, drukner, selv førsteradiotelegrafistens eksempeløse offer, som sender SOS til det siste eller den heroiske prestasjon av skipskapellet, som spiller koraler for dem som viet til døden, intet kan forskjønne den dypere sammenhengs nøkternt-grufulle bilde. Her bryter ingen mandig innsats sammen mot en overmektig og uunngåelig skjebne, og intet sted er der en storartet dåd med hvilken en skyld kunde sones like så storartet. Det synkende skip åpner avgrunner av forsømmelighet, hovmot, grenseløs

kunde ikke klare belastningen man hadde regnet med. Riktignok holdt de tett, men ikke dekket som de nådde opp til. Da isen hadde revet opp fire skott, brøt etter hvert de andre sammen og gjennom det neddykkende dekk styrtet havet inn ovenfra. For å spare tid og penger hadde White Star Line ikke latt maskinene, utrustningen eller rednings- og signalmateriellet kontrollere tilstrekkelig.

„Titanic“'s redningsbåter kunde i beste fall ta 760 mennesker, mens der var 3000 ombord. I nødens stund viser det seg dessuten at båtene bare kan nås ved et hopp fra den tyve meter høye skipsside og er vanskelig å manøvrere ned på vannet. I urolig sjø hadde ingen av disse båter kunnet settes på vannet uten å bli beskadiget eller ødelagt.

Selvfølgelig var det nyeste Marconi-materiell ombord, men telegrafstasjonen ble problematisk da de fleste skip bare betjente sin telegrafstasjon med en mann, som sov om natten. Selv SOS-signalet var enno ikke alminnelig kjent. Derfor ble „Titanic“, da den begynte å telegrafere etter hjelp, lenge uten svar og kunde overhodet ikke nå det nærmestliggende skip.

Og hva nytter sluttelig teknikken, når menneskene svikter? Allerede om kvelden den 14. april brakte første-telegrafisten på „Titanic“ kapteinen meldinger, som advarte mot isfjell. Været var disig, natten ble mørk, og en hurtig fallende temperatur advarte likeledes. Det luktet is! Offiserer og passasjerer blir urolige og råder til å endre kurs eller iallfall å sette ned farten. En dame på første klasse ber selskapets president Ismay om dog å la skipet fare langsommere. Han svarer — og dette svar står rettslig fast: „Tvert imot, vi setter enno mer fart på, „Titanic“ kan jo ikke synke“. Kaptein Smith tenker ikke akkurat det samme, han vilde ha satt ned farten, „dersom selskapets president ikke hadde vært ombord! Men han venter av meg at „Titanic“ slår rekorden!“

President Ismay sitter i kollisjonsøyeblikket sammen med gjestene på første klasse for sammen med dem å feire seieren på forhånd, for imorgen vil man være i New York.

Således damper „Titanic“ mot sin skjebne. Mellom det øyeblikk isfjellet oppdages, da roret forgyves dreies om og maskintelegrafens signaliserer full fart akterover, mellom dette øyeblikk og kollisjonen er der bare 37 sekunder.

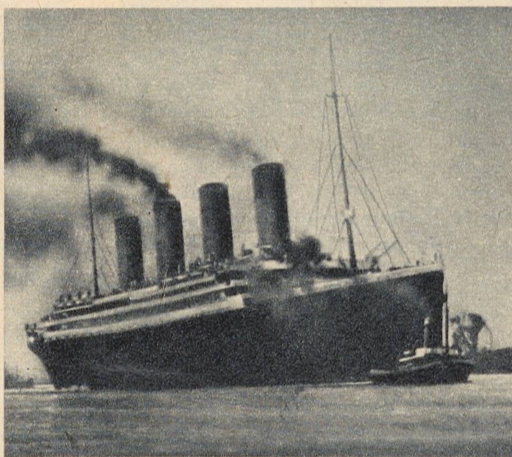
Men ganske visst bevilger døden seg tre timer.

Katastrofen

Med tørre ord: Man fortier sannheten overfor det dødelig ramte skips passasjerer. Trass i dette bryter der ut panikk, takket være den fullstendig usko-

Tre historiske bilder til Titanic-katastrofen

Til høyre: Titanic, det største skip på sin tid. På sin første tur over Atlanterhavet støtte det natten fra 14. til 15. april 1912 på et isfjell og gikk under. I ekstrasblad (bildet nedenunder) meldte verdenspressen denne uhyre sensasjon, som fulgtes av en ikke mindre sensasjonell prosess. Under denne spilte president Bruce Ismay i White-Star-linjen — hvem skipet tilhørte — en hovedrolle. (Bildet nedenunder til høyre)

Avgrunner ...

De mennesker som i panikkøyeblikket blir tråkket ned, skutt, stukket ned, kvalt, hvis hender man slår vekk fra den reddende båtskip, mennene som blir ombord forat kvinner og barn kan bli reddet, de tusen som driver om-

ærgjerrighet, bestikkelighet og bestikkelse. Det var ikke en stor kjøpmann som ble slått av skjebnen — en kremmer har spilt va banque og tapt.

„Titanic“ ble ikke bygd under oppsyn av de myndigheter som var bestemt til dette. Tallet på skottene var ikke tilstrekkelig, og veggene deres

Titanic-katastrofen på film

Tobis har i disse ukene sendt ut en ny film, som skildrer Titanic-katastrofen. Bildet ovenfor viser en festsal i den „svømmende by“, mens den seiler sin skjebne i møte

En film med stor historisk ekthet. De to fotos, til venstre et bilde av Titanics kaptein Edward J. Smith fra tiden da katastrofen inntraff og til høyre den samme kaptein i Tobis-filmen på kommandobrua. Også framstillingen av navigasjonsoffiseren, som står ved siden av ham, er historisk ekte. Han advarte atter og atter mot katastrofen og framsatte seinere alvorlig anklage mot skipsledelsen og skipets eier. Da han enno er i live, er hans navn blitt forandret i filmen

„Verdens sikreste damper“ synker. Et bilde fra de grufulle scener ved undergangen av kjempeskippet, som ble drevet i ulykken på grunn av rekordbegjær. Artikkelen her bringer noen enkeltheter om ulykken

lerte besetning. Skjebnen lager en hard avregning. Mens mellomdekkspassasjerene forut allerede drukner i hundrevis eller i flokker sperrer vegen opp, mens passasjerene på første og annen klasse enno sitter ved festbanketten og i tragisk misforståelse vegrer seg for å ta på seg redningsvesten „for øvelse“, eller sover i kabinene uten å ha fått noe varsel, kjemper allerede maskinpersonalet om båtene. Panikken blir alminnelig, offiserene må gjøre bruk av skytevåpen, men de kan allikevel ikke gjøre seg gjeldende. Passasjerer skyter seg fri veg fram til båtene, millionærer byr en formue for sin redning, og matroser lar bare halvt besatte båter fires ned. Det er de båtene som timer seinere driver omkring på et hav med skrikende mennesker som holder på å drukne, uten å ta opp en eneste av dem. Dertil koster også en plass i båten opptil 100.000 dollars. Fire båter som settes på vannet, blir dessuten galt manøvrert og synker idet man støter fra. I andre kjemper folk, som er blitt vanvittige, mange dør av kulde eller blir tråkket til døde. Døde blir ombord i båtene, mens man river hendene til druknende bort fra båtripen.

2200 mennesker er omkommet, da endelig det første hjelpende skip kommer til ulykkesstedet.

Grusomt forspill

Etterat skjebnen således har felt sin dom, blir der felt en offisiell i England. President Ismay har riktignok ikke kunnet redde seg i en av redningsbåtene, en revolver som ble rettet mot ham, hindret ham i det. Men han kom med på „Titanic“'s eneste flåte. Kaptein Smith, den døde, blir erklært skyldig i „å ha forårsaket ulykken under påvirkning av høyerestående personer“. President Ismay, en av disse høyerestående personer, får en irettesettelse. Det er alt.

Denne dom er den egentlige sensasjon ved „Titanic“-katastrofen. Med blasert ro avslutter den aktene angående et tusenfoldig mord som om det var en bagatellsak — og allikevel, det kan slett ikke være annerledes.

Londoner sjørettens feilaktige dom er ikke den forsonende sluttakt etter „Titanic“-katastrofen, den hører tvert imot til selve katastrofen, ved hvilken en hel epoke symbolsk blir dømt. „Titanic“'s undergang, natten mellom 14. og 15. april, er varslene om kriger som nærmer seg og hvor verdensanskuelser står uforsonlig overfor hverandre. De er bevart i de levendes minne som et grusomt forspill, og kanskje vil de gå inn i disse krigers historie på liknende måte som skandalen omkring dronningens halsband, som åpner den franske revolusjons annaler.

→
Kampen om redningsbåtene. Et bilde fra de panikkscenene, som utspiltes ombord på det fortabte skip i hele tre timer. 3000 mennesker søkte å komme ned i de 14 båtene, som bare hadde plass for 760 personer

4312

TOSCA

EAU DE COLOGNE

ET FREMRAGENDE PRODUKT
FRA VERDENSFIRMAET

N° 4711.

FOR FESTLIGE STUNDER
Duft og friskhet, ynde og charme
— takket være den kostelige 4711
“Tosca“ Eau de Cologne, en vellykket
kombinasjon av forfriskende, klassisk
Eau de Cologne og parfymen “Tosca“
henrivende duft.

Åtte

avismeldinger

— og hva der ligger bak

I den anglo-amerikanske presse dukker der stadig opp den påstand at Tyskland bare eksisterer på bekostning av andre og overlater dem intet til å leve av. Med åtte avismeldinger, som er gjengitt på neste side, og en økonomisk undersøkelse tar „Signal” stilling til denne påstand

Kjernen og det sterkeste bolverk i forsvarsfronten mot forsøket på å gjennomføre blokaden er jordbruket i selve Tyskland. Dets yteevne er i virkeligheten av avgjørende betydning for hele Kontinentets agrariske yteevne. Hva der produseres av næringsmidler innenfor Tysklands grenser, bestemmer iallfall for tiden i første rekke nivået for den tyske levnetsmiddeltilførsel. Utvidelsen fra det tyske til det europeiske blokadeforsvar bringer hovedsakelig lettelse for Europa, men den frigjør ikke noe land fra den fullstendige utnyttelse av dets potensial.

Hva produserer Tyskland i dag?

Spørsmålet om Tysklands agrariske produksjonskraft fører til resultater som ikke bare overrasker legfolk, men også de sakkyndige, når en enno minnes den tyske jordbruksproduksjons sterke nedgang i den første verdenskrig. Her som på så mange andre områder har blokadevirkningens automatikk ikke gjentatt seg — forutsetningene er i mellomtiden blitt altfor grundig endret.

Tall taler alltid det klareste og mest overbevisende språk, de illustrerer også best størrelsen og vekten av denne prestasjon. Dyrkningsarealet for poteter steg mellom 1939 og 1942 med 13 prosent. (Mellom 1914 og 1917 sank det med 13 prosent). Tilbakegangen i høstutbyttet var enno mer graverende. Den utgjorde i 1917 for poteter ikke mindre enn 65 prosent. Høstutbyttet er i dag større enn i 1939. Potethøsten i det tredje krigsår var større enn gjennomsnittet av de siste fem fredsår. (I 1917 utgjorde nedgangen i potetproduksjonen ikke mindre enn 65 prosent — derfor kom det i den første verdenskrig til den bitre potetnød.) På basis av den gunstige potetproduksjon i dag kan Tyskland — etter energisk omlegging i organisasjon og transportvesen — dekke det sterkt økede, under tiden endog mangedoblede potetbehov i de store menneskesentrer.

Potetene rykker nemlig i krigstid opp på en førende plass: i de siste fredsår ble der i Tyskland spist 12 til 14 millioner tonn poteter, i dag 30 til

32 millioner tonn, derav legger alene byene beslag på 18 millioner tonn.

I kornproduksjonen kommer Tysklands forbausende høye produksjonskraft like så tydelig for dagen. Den holder seg på førkrigshøyden. (I den første verdenskrig sank den tyske kornproduksjon med ca. 40 prosent). Sukkerroedyrkingen er blitt betraktelig utvidet, (i 1917 derimot var den gått tilbake med 30 prosent).

Om det tyske kveghold i inneværende år nevnes der forståelig nok ingen nøyaktige tall. Man kan imidlertid trekke visse slutninger f. eks. av det faktum at den tyske meierismørproduksjon i oktober 1942 lå 3,7 prosent høyere enn i oktober 1941 etterat den tyske smørproduksjon allerede var steget fra 450.000 tonn i 1933 til 700.000 tonn i 1941. Denne smørproduksjon blir øket i dobbelt henseende ved avkastningen av 200.000 hektar oljeplanter, som foruten olje også leverer fôr til kvegholdet. Svineholdet blir for tiden atter øket, forat man kan gå inn i vinteren 1943/44 med større svinebestand enn i den forrige.

Stabil basis

Tallene gir et bilde av en bemerkelsesverdig prestasjon av det tyske jordbruk. Kanskje vet ingen bedre enn den engelske ledelse fullt ut å vurdere hva der ligger bak disse tall — den engelske ernæringsministers uttalelse nylig om at ernæringsblokaden denne gang truer med å svikte, tyder iallfall herpå.

Det viktigste ved denne status er imidlertid dens stabilitet. Den er nemlig basert på tallene fra riksområdet. Hva Europa forøvrig kan bidra med, kommer i tillegg. Trass i det begrenste område som står til disposisjon, har den tyske ledelse altså forstått å gjøre sitt eget område til basis for de nødvendige grunnelementer og grunnmengder i ernæringen.

Denne prestasjon — detaljene vil man først få kjennskap til etter krigen — var bare mulig på fullstendig endrede grunnlag. Da det tyske jordbruk gikk inn i denne krig, var det stramt organisert i alt, også i de mest fjernliggende deler og på hvert produksjons-

område. Det var opplært i å få det mest mulig ut av jorden. Den tyske jordbruksledelse kan i smått som i stort dirigere jordbruksproduksjonen, den kan hitføre en bestemt utvikling og gjennomføre plutselige omlegninger i løpet av kort tid. Atter engang viser habil ledelse seg å være det samme som stigning i ytelsen. Framfor alt har kontrollen over produksjonen nådd en pålitelighet og effektivitet som i virkeligheten tilfører krigsøkonomien hele produksjonen. Bak spøken om at den tyske kretsbondefører ikke bare vet hvor mange egg hønsene i hans krets har lagt, men framfor alt også hvor mange de vil legge, ligger der i bunn og grunn mer enn en kompliment, nemlig respekten for en presisjon i den krigsøkonomiske organisasjon, som er en av de sterkeste garantier for Tysklands jordbruksmessige produksjonspotensial.

Mer arbeidskraft enn i fredstid

Med krigsjordbruksorganisasjonen alene vilde man riktignok ikke ha oppnådd så store ytelser fra bondene. Enno viktigere er endringene i de materielle forutsetninger for det tyske jordbruk. Den viktigste er den tilstrekkelige forsyning med mennesker. I 1942 rådde det tyske jordbruk over mer arbeidskraft enn gjennomsnittet i de siste fredsår. Dette er noe som vel aldri har forekommet i den moderne historie for et krigførende lands jordbruk. Hundretusener av krigsfanger, hundretusener av utenlandske arbeidere er — i særlig stor utstrekning etter 1942 — kommet til de tyske bondegårder og godser. Men det tyske jordbruk har ikke bare tilstrekkelig med arbeidskraft, men også hva jorden ellers trenger, framfor alt kunstgjødsel og såvarer. Kvelstoffmengden for Tysklands jordbruk var i 1942 nesten nøyaktig like stor som i de siste fredsår og dermed ca. ti ganger så stor som i 1917. Forbruket av gjødningskalk er endog steget i forhold til 1938, mens kalileveransene omtrent er de samme. Såvarer og setteplanter ble utviklet videre under krigen hva mengde og kvalitet angår.

Motoren i det europeiske jordbruk

Et jordbruk som avverger blokadetrykket og mangedobler sine krefter og ytelser, rykker automatisk fram i spissen for det kontinentale jordbruk. Det er under krigen mer enn noen sinne en forpliktelse som krever meget. Omfanget av det tyske jordbruksmedarbeiderskap i de europeiske oppgaver, hittil i det vesentligste bare kjent i engere jordbruksfagkretser, veier dobbelt fordi dette medarbeiderskap foregår i en tid med den største krigsanspennelse. Skjønt krigen holder det tyske jordbruk med dets industri i ånde, viser det seg som drivkraften i framskrittet og utviklingen, men samtidig også som den virkelig gode nabo som gir en håndsrekning til jordbruket på den annen side av grensene. Såvarer, maskiner, tekniske anlegg og avlksveg blir stilt til rådighet for naboene for å gjøre dem sterkere og mer ytedyktige. Et slående vitnesbyrd om denne nabohjelp er avismeldingene fra europeiske aviser i de siste tre måneder (gjengitt på neste side). At Tyskland på sin side i kampen om Europas beståen også krever bidrag fra de andre land, er en selvfølge.

Her byr det seg fram et bilde av en virkelig levende innfiltring og et fruktbart samarbeid. Å ha hjulpet med til å oppnå de overskudd som kommer Europa til gode, er blitt en plikt for ethvert lands jordbruk, framfor alt for Tysklands. Arbeidsdelingen f. eks. gjennom en fornuftig dyrkningsplan, som avtegner seg allerede i dag, vil sette kronen på denne prosess og først riktig få Europas produksjonskraft til å utfolde seg.

Tilvekst og egen kraft

I mellomtiden får Tyskland og Europa en stadig veldig tilvekst av kraft fra de vidstrakte østområder. Det er karakteristisk for Tysklands holdning under krigen at det trass i denne utvikling av dets potensial, først og fremst og også for framtiden i første rekke støtter seg til egen kraft. Det Tyskland i denne krig bygger på, er frukten av egen sæd og eget arbeid. Fra sin egen krafts sikre område utvider det sin potensial, konsoliderer den og bygger den ut. På denne måten forblir kjernen også i den jordbruksmessige krigskraft i Tyskland, som samtidig er midtpunktet for utvekslingen med naboene.

Denne art arbeid og økonomisk krigsførsel er sikkert ikke lett. Der arbeides hardt i det tyske jordbruk, og hva der oppnås av resultater, har en også absolutt bruk for til å ernære det veldige industrielle produksjonsmaskineri og dets med millioner økede antall mennesker, som så seint som i går levde av andre lands jord. Avvergelsen av blokaden, dette grusomme forsøk på å utsulte Europas menn, kvinner og barn, bærer krigens harde preg. Betydningen av denne kamp er det tyske folk i dag fullt oppmerksom på, og det arbeider beslutsomt på at „det der hvor det hittil vokste ett strå, no vokser to”. Fredrik den annen av Preussen, denne sitt lands store koloniasator, har sidestilt dette med en feltherre som vinner et stort slag.

Wilhelm Lorch

Belgia:

„Forsyningen med kaligjødsel er tilstrekkelig og blir utelukkende besørget av Tyskland. — Den gunstige potetavling i landet kan for en stor del føres tilbake på de høyverdige tyske settepoteter. Sårkontoret i Berlin har ordnet med forsyningen av betydelige mengder såkorn til Belgia, og derved ble den føleligste mangel utliknet.“ (Pariser Zeitung.)

Slovakia:

„I 1943 ble det satt igang 10 sentralmeierier, hvis maskinelle innretninger er levert av Tyskland. I annen etappe vil det bli opprettet enno 5 meierier, og til istandsettingen av dem yter Tyskland et lån på 1.5 mill. RM. . . . Etter forsøkene med tyske avlskuer i 1941 og 1942 ble det besluttet i 1943 å bestille enno 400 Pinzgauer og Simmentaler avlsstuter og 20 avlshopper til en samlet verdi av 600 000 RM. Også avlssauene, som i foregående år alt sendtes i store mengder til Slovakia (1000 merinobukker og 282 merinofår), står igjen på bestillingslisten. Til fremme av hønseavl og eggproduksjonen blir det innkjøpt avlsdyr i Tyskland.“ (Südost-Echo.)

Romania:

„Det nasjonale korporasjonsinstitutt innførte i de to siste år fra Tyskland 3870 traktorpløger, 71 000 forspanspløger, 14 000 harver, 40 000 hakke-maskiner, 5600 såmaskiner, 550 såkornrensemaskiner, 2600 mejemaskiner, 682 treskemaskiner, 1050 potetsorteringsmaskiner, og 4000 traktorer.“ (NS-Landpost.)

„Landbruksministeriet innførte fra Tyskland i 1942 200 avlskuer og 500 galter og avlssugger til forbedring av de heimlige kvegraser.“ (Nachrichten für Aussenhandel.)

Bulgaria:

„De 500 ugress-harver, som er bestilt i Tyskland, og som er svært lite kjent i Bulgaria, er no inntruffet; ved den forsøksvise innsats av redskapene ble hektarutbyttet øket fra 8 til 15 %.“ (Nachrichten für Aussenhandel.)

Finnland:

„I 1942 ble 74 % av den finske import dekket av Tyskland. Av den kornmengde, som trengs til forbrukerne etterat landbrukets og selvforsørgernes behov er dekket, er i 1942 over 40 % blitt rekvirert fra Tyskland . . . Betydningsfull er også den kjensgjerning at Tyskland, som alt i desember sendte en betraktelig sukkermengde til Finland, er rede til å levere ytterligere sukkerkvanta.“ (Nachrichten für Aussenhandel.)

Kroatia:

„På en pressemottagelse hos den tyske sendemann i Kroatia ble følgende tall om den tysk-kroatiske utenriks-handel oppgitt: i 1942 har Tyskland av sine egne beholdninger og av sine overenskomster med andre land levert over 5 600 t. mais og mer enn 10 000 t. sukker til Kroatia. Av såkorn ble det levert 2 200 t. hvete, 750 t. bygg, 450 t. rug, 300 t. grønnsakfrø, og av avlsdyr i alt over 1500 hester, storfe, griser og sauer. For året 1943 vil det igjen bli levert 10 000 t. sukker og som en spesiell leveranse 40 000 t. poteter fra Riket. Dessuten har Kroatia fått, eller vil i nærmeste framtid få følgende såkornleveranser: 2500 t. hvete, over 3000 t. bygg, over 300 t. havre, 250 t. sukkerroer, dessuten flere 100 t. såkorn for andre kornsorter og grønnsaker.“ (Nachrichten für Aussenhandel.)

Serbia:

„Tyskland vil stille kunstgjødsel og maskiner til rådighet for et planlagt sojaområde på et areal av 10 000 plogland.“ (National-Zeitung.)

Hellas:

„Forsyningsminister Tsironikos erklærte overfor representanter for pressen: Hva sukkerleveransene angår, ventes det 12 000 t. fra Tyskland. En del av leveransen på 390 t. inn-treffer med jernbane . . . Av de 20 000 t. poteter, som Tyskland skal levere, er 1600 t. alt inntruffet og delvis fordelt.“ (Südost-Echo.)

„AMERICANA“

Om „victory-girls“ og hva „Collier's Magazine“ mener om dem

Det kunde mangen gang være på sin plass om det europeiske publikum selv vilde gjøre seg opp en mening om de samme Forente stater som påstår at de er det mest framskrittvennlige land i verden. Det være så langt fra vår hensikt, på en billig måte å latterliggjøre amerikanske forhold. Når man imidlertid har lest et større antall amerikanske tidsskrifter og aviser fra 1943, så må selv den mest uheldede iaktaker få et likefram avskrekkende bilde av det moralske forfall som en viss del av USAs befolkning befinner seg i. Krigen har der fullstendig ødelagt de minimale personlige, etiske og moralske band som har eksistert hittil. Dette er merke-

tale. Således beretter f. eks. „Collier's Magazine“, ett av de største amerikanske familieblad med et millionopplag, i sitt nummer for 13. mars 1943 om det moralske forfall blant den amerikanske ungdom.

Allerede siden 1940, etter innførelsen av den alminnelige verneplikt i USA, så man i alle tidsskrifter i USA avbildet den nye „victory girl“-type, den unge piken som yter amerikanske soldater og matroser vennskaps- og gunstbevisninger av forskjelligste slags. I tidsskriftene var det selvsagt for det meste filmskuespillerinner som ble fotografert sammen med et halvt dusin begeistrede soldater. Ofte ble der også gjengitt bilder hvor en så hvordan en

Utdannelsen til victory-girl: amerikanske aviser, tidsskrifter og magasiner bringer stadig denne slags bilder, som skal tjene til å oppdra den amerikanske ungdom til typen „victory-girl“. Følgende artikkel forteller litt herom

play out on the streets at night, and go along with a truck driver for a nickel or a dime. That is the sum.

Now, since the war, many girls go out with soldiers and sailors, partly for the fun and the proud display of their „feller“ in uniform, partly because the servicemen are lonely in a big, strange town and the kids feel they are doing something patriotic. They want to give something, so they give themselves. They're called „Victory Girls.“ Many are between twelve and fifteen; most have no idea of the consequences. Venereal diseases have risen alarmingly. Some girls, of course, have no objection to the money in it. One child of sixteen came to Juvenile Court with thirty offenses in one night to her credit, at \$1.00 each. I asked if they ever went after the man.

„We can't do much about them,“ the judge said. „The men all give the girls the same name—Tex—or Boston.“

Et par linjer fra „Collier's Magazine“ av 13. mars 1943, som siteres her

lig, fordi De forente stater jo selv ikke sporer noen direkte virkning av krigen. Allikevel forholder det seg slik.

Vi vil imidlertid ikke sette fram noen påstand, men la amerikanske røster

slik „victory girl“ en ettermiddag i en eller annen soldatleir utdelte flere hundre kyss til guttene. Det kan virke smakløst og kanskje også være uhygienisk, men den harmløse leser vil

Et av bildene, hvortil „Collier's Magazine“ skriver følgende tekst: „... blant småpiker mellom 13 og 15 år steg kriminaliteten med 33 prosent, i Detroit med 43 prosent ...“

ikke legge så altfor meget i det. Men la no „Collier's“ fortelle hvordan propagandaen for „victory girl“ har virket og hvilke avskrekkende tilstander det herunder har utviklet seg i USA. „Collier's“ skriver: „Siden krigen brøt ut, går mange piker ut med soldater og matroser, dels fordi det morer dem og fordi de er stolte over å atsprede guttene i uniform, dels også fordi soldatene i en stor, fremmed by kjeder seg, og småpikene tror de gjør noe patriotisk når de går ut med dem. De ønsker å gi ett eller annet, og så gir de seg selv. Man kaller dem „victory girls“. Mange er mellom 12 og 15 år gamle. De fleste av dem har overhodet ingen forestillinger om følgene. Snikende sykdommer har tiltatt på en faretruende måte. For mange pikers vedkommende er det slett ikke pengene de er ute etter.

„Collier's“ beskriver så enkelte slike tilfelle med „victory girls“, som vi ikke vil gjengi, fordi de i høy grad vilde krenke enhver europeers smak. „Collier's“ slår fast at kriminaliteten blant ungdommen i første halvår 1942 i New York er steget med 14 prosent, hvor barn mellom 10 og 13 år var sterkest representert. Hos småpiker mellom 13 og 15 år steg kriminaliteten (hvorunder også hører de ovenfor antydende eksesser blant victory girls) med 35 prosent, i Detroit med 43 prosent, i Niagara Falls med 58 prosent. Den bekjente sjef for det amerikanske hemmelige politi, J. Edgar Hoover, uttaler at kriminaliteten blant ungdommen i gjennomsnitt for hele landet har tiltatt med 20 prosent, og at den vil stige ytterligere hvis der ikke blir grepet inn mot den.

Morderklubber av tretteneringer

„I Los Angeles ble der skutt en mexikansk gutt“, forteller „Collier's“ videre. „Politiet undersøkte tilfellet og kom på spor etter en organisert bande av gutter og piker som hadde på samvittigheten alle slags forbrytelser, røveri, mord, kidnapping osv. Ingen kunde bli medlem av banden uten i det minste å ha begått et røveri eller å ha forført en pike. Alle røkte Marijuana (en farlig narkotisk gift). I august ifjor hadde man arrestert 400 gutter, av hvilke 28 måtte anklages for mord, mens deres unge venninner

måtte siktes som medvitere og delaktige.“

„I Detroit angrep bander på over hundre piker og gutter nattklubber, kino- og teaterfoajéer, barer osv. De knuste vinduene og møblene, kastet stein og terroriserte eierne og forbi-passerende. I New York skjøt to gutter fra Brooklyn sin matematikk lærer. Avisene var fulle av historier om hvor kaldblodig de hadde gjort dette. I skolene i New York har der utviklet seg et rent skrekkelveid, lærerne blir prylt opp av sine studenter og studentene av sine lærere. Lærerne tilkalte til slutt politiet og ba om beskyttelse for ikke stadig å være utsatt for å bli prylt.“

„Noen skylder framfor alt på negerbarna, andre på de fremmede raser. Alle undersøkelser som ble foretatt i den siste tid viser imidlertid at dette triste bilde gjelder alle raser, religioner og farger og at det går verst til i de mest overbefolkede og fattigste distrikter.“

Det er ikke uinteressant at „Collier's“ sluttelig konstaterer at man ikke bør overse hvilken propaganda der er blitt gjort for en sovjetrussisk „Flintenweib“, som angivelig har drept 309 tyskere. Dette sovjet- kvinnfolket er blitt likeså heroisert som tidligere gangstere i Al Capones stil. Dette er altså følgene! La oss ikke glemme at der i tidsskriftet til Henry Luce, som har forkynt at det tyvende århundre er Amerikas århundre, nylig ble gjengitt en serie bilder, som viser hvordan man best dreper en mann ved å snike seg innpå ham bakfra som en katt. Det hele var ment som en vegledning for de amerikanske soldater i Afrika. I den artikkel, hvor i Henry Luce kaller vårt århundre det amerikanske, skriver han at USA allerede er de ledende i alle livets hverdagslige ting. Det er, dersom man tør tro „Collier's“, ikke alene tilfelle med de trivielle, men også med de kriminelle ting. Ganske visst er dette også vitnesbyrd om hva vi har å vente oss, dersom disse amerikanere vilde „sivilisere“ Europa. Naturligvis er der også i dag et annet Amerika, som enno kjenner moral og anstand. Men det er nødt til å tie og tåle. Og ungdommen går allerede for det store flertalls vedkommende den veg „Collier's“ forteller om. Dette er et problem for hele verden: den indre oppløsning i et tidligere stort folk begynner å gjøre seg gjeldende.

Signal nr. 16. 4. årgang, 2. augustnummer 1943. Utkommer to ganger i måneden. Sjefredaktør: Wilhelm Reetz, Stedfortreder: Hugo Mösslang. Forlag og trykning: Deutscher Verlag, Berlin SW 68 Kochstraße 22-26. Alle rettigheter forbeholdes. Tutti i diritti riservati. Tous droits réservés.

All rights reserved

Vakkert og velpleid hår

med **Dralle**

Birken-Haarwasser

Det

fargefortettede

Pelikan

fargebånd

varer enno lenger, hvis det vendes hver 8 dag. Derved kommer den øverste halvdel ned og friskes op.

GUNTHER WAGNER

DER NEUE BROCKHAUS

det billige konversasjonsleksikon i 4 bind og 1 atlas kan igjen leveres. Vi kan her bare bringe et stikkord fra det omfangsrike verk, men allikevel vil det si Dem noe nytt om et begrep, som De ofte støter på i dag, men hvis opprinnelse og betydning De kanskje hittil ikke kjente så nøye. Hvis dette ene stikkordet utvider Deres kunnskap, hvor nyttig må da ikke dette leksikon være for Dem, da det med

ea 170 000 stikkord
10 000 illustrasjoner til teksten og
på ca 1000 fargede og ensfargede plansjer og kartsider

omfatter hele verdens viten. Det er det første tyske konversasjonsleksikon som bringer alle tyske ord og likeledes underviser Dem i det tyske språks grammatikk.

Alle 4 tekstbind (format 18 x 25.5 cm) i halvlin bare RM 45.20

Bind I og II (A-K) er utkommet og kan leveres. Bind III og IV (L-Z) utkommer med omtrent 4 måneders mellomrom. Atlaset utkommer først etter krigen.

Verket fås mot månedsrater på RM 5.— og med rett til tilbakelevering innen 14 dager, hvis De ikke er tilfreds.

Verket utkommer bare på tysk og er kun bestemt for eksport. Betaling kan derfor bare skje i utenlandsk valuta eller over clearing. Omregning etter den på innbetalingsdagen gyldige clearingkurs = dagskurs.

Tollfri innførsel og lette betalingsmuligheter (Postsparkasse- og bankkonti i 12 land). Leveringen foregår for bestillerens regning.

Lite opplag! Bestill derfor straks!

Forlang også vår utførlige gratisbrosjyre.

Fackelverlag Stuttgart-B 6
Abteilung Exportbuchhandlung

Vi søker enno en seriøs representant for salg av dette verk til industri og myndigheter

BESTILLINGSKUPONG

An den Fackelverlag, Abt. Exportbuchhandlung, Stuttgart-B 6

Vær vennlig og send meg

DER NEUE BROCKHAUS

konversasjonsleksikon i 4 bind og 1 atlas

tekstbind i halvlin RM 45.20. Rett til tilbakelevering innen 14 dager. Atlaset leveres etter krigen. Hvert bind betales etter levering — i månedlige rater på 5.— alt kontant — Eiendomsrett for de ikkebetalte bind forbeholdes.

Navn _____

Stilling _____

Adresse _____

Leseprøve

Kommunismus (lat.) der —, im weiteren Sinn alle Anschauungen von einer Gesellschaftsordnung, die eine unbedingte Gleichheit in der ganzen Lebensführung der Menschen verwirklichen will, im engeren Sinn die politischen und sozialen Ansichten marxistischer Prägung, die völlige gesellschaftliche, rechtliche und wirtschaftliche Gleichheit der Gesellschaftsmitglieder fordern. Dieser K. sucht daher gleichförmige Massen zu erziehen, die der Diktatur der Arbeiterklasse oder deren Führerschicht bedingungslos unterworfen sind. Die Wege zu diesem Ziel sind der — Klassenkampf, politische Aufstände, völlige Vernichtung der Gegner durch Terror und ein wirtschaftliches Zwangssystem, das mit der Enteignung der Produktionsmittel beginnt und mit der Aufteilung auch aller Verbrauchsgüter enden soll. Der — Marxismus und der von ihm abgeleitete — Bolschewismus sind in ihren Endzielen kommunistisch, wenn sie auch z. T. auf dem Wege ihrer Verwirklichung Unterschiede aufzuweisen scheinen.

Geschichte der Kommunistischen Partei. In Rußland gelangten die Bolschewisten 1917 zur Herrschaft (— Sowjetunion, Geschichte). Darauf entstanden 1918-20 in den meisten europäischen Ländern ebenfalls kommunistische Parteien durch Abspaltung von der Sozialdemokratie. Sie sind als „Sektionen“ der Kommunistischen Internationale (abg. Komintern) in ihrer ganzen Politik immer von Moskau aus geleitet worden. Ihre blutigen Umsturz- und Zersetzungs-Versuche haben mehr und mehr zu ihrer Unterdrückung geführt. Im Deutschen Reich unternahmen die Kommunisten, die aus dem 1917 von Karl Liebknecht gegründeten Spartakusbund hervorgingen, die Berliner Aufstände vom Januar und März 1919, den Münchner Aufstand vom April 1919 („Münchner Räterepublik“), den Aufstand im Ruhrgebiet März-April 1920 und den mitteldeutschen Aufstand vom März 1921. Nach der Machtübernahme des Nationalsozialismus wurde ihre Partei, die 1932 auf 100 Reichstags-sitze ange wachsen war und bereits wieder bürgerkriegsähnliche Zustände herbeigeführt hatte, nach der Reichstagsbrandstiftung vom 27. Februar 1933 aufgelöst und jede kommunistische Gefahr beseitigt. In Ungarn errichteten die Kommunisten unter Führung Béla Kuns im März 1919 eine „Räterepublik“, wurden aber seit dem Sieg der nationalen Gegenrevolution im August 1919 streng niedergehalten. In Italien machte der Faschismus 1922 ihrer bis dahin schon sehr erfolgreichen Umsturz-tätigkeit ein Ende und löste 1926 ihre Partei auf. In Finnland war eine große kommunistische Erhebung im April-Mai 1918 mit deutscher Hilfe überwunden worden; doch wurde die Partei erst 1930 durch die bäuerliche Lappobewegung ganz ausgeschaltet. Sonst hat die kommunistische Umsturzarbeit noch besonders auf die inneren Unruhen in China und seit 1931 in Spanien stark eingewirkt, wo sie in den Bürgerkrieg von 1936 bis 1939 ausmündete. In Frankreich stieg die Partei 1936 von 10 auf 72 Sitze an und unterstützte als Glied der „Volksfront“ die Regierung Blum; nach dem Ausbruch des europäischen Krieges im September 1939 wurde sie aufgelöst. In der Schweiz wurde die Kommunistische Partei Ende 1940 verboten.

Signal

„V“
i Bulgaria

Det er Viktoria - tegnet
til landets moderne statsung-
domsforband

Foto: dr. Panoff